[illegible]

DE USU PRAEPOSITIONUM APUD HOMERUM.

EPISTOLA

AD

FRID. AUGUSTUM WOLFIUM,

HOMERI INTER GERMANOS SOSPITATOREM,

AUCTORE

G. FRID. C. GYNTHERO,

Gunther

SCHOLAE BERNBURGENSIS COLLEGA QUARTO.

— — ὥς τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίην.

Hymn. Hom. in Cerer. 168.

HALIS SAXONUM,
E LIBRARIA HEMMERDEANA,
MDCCCXIV.

1814

Cum, inter diuturnam fere Homeri lectionem et perpetuam primis ſcholae noſtrae diſcipulis exhibitam interpretationem, conſilio de ſtudiis Homeri potiſſimum grammaticis ſcribendi capto, ſpeciminis loco de *uſu Praepoſitionum apud Homerum* diſſerere ſtatuiſſem, neminem habui unum, cui omnes meas curas in Homero poſitas et ponendas lubentiori animo conſecrarem, quam Te, Vir Celeberrime, cujus ſumma doctrina et certis usque praeceptis, cum Te Halis audirem univerſae antiquitatis vias aperientem, ita inſtitutus ac tanto Homeri amore captus ſum, ut, quantum per alios liceret, optumam vitae partem divino illi poëtae impenderem. Attamen non is ſum, qui nova quaedam aut Tua eruditione digna praebeam; ſed reputans, quid valeant humeri, quid ferre recuſent, altiores illas criticorum aedes nec petam, ſtultus et contentus eo-

rum decreta cognoviſſe et promulgaſſe utilibus interpretum partibus lubenter usque fungar. Et niſi omnis fallor, nimium multi gravius illud et difficilius munus ambiunt et poſtquam luſibus quibusdam ingenii quaſi largitionibus adepti ſunt, tantum abeſt, ut pacatam provinciam bene adminiſtrent, ut potius maximos tumultus ipſi temere moveant. A Te autem, Vir celeberrime, edoctus, in omni literarum praeſertim veterum ſtudio opus eſſe et quaeſitorum diligentia et judicum ſeveritate ac dignitate, ablegato critices munere de ſermone Homerico, qualis ex recenſione Tua prodiit, non ex philoſophorum placitis, ſed ex *uſu linguae* ſcribere inſtitui.

Dolent enimvero mecum multi, cum ſuperiore aevo viri docti in congerenda materie quamvis moleſta non tamen inutili operam

ſuam ponerent, factum eſſe, ut noviſſimis temporibus multi, eleganter ſane eruditi homines, relicta majorum via, judicii acumine omnia fere vincere conarentur. At utrumque per ſe indigens, alterum alterius auxilio veget: premit, cui deeſt judicii acumen, indigeſta moles; volitant incertae, quibus materies et corpus, inanes umbrae nugaeque, quas et extra doctorum commercia in puerorum ſcholas deſcendiſſe optumus quisque doleat neceſſe eſt. Redeundum eſt potius nobis, pueros liberaliter erudire volentibus, ad priſtinum morem, ut *uſus linguae* prima lex ſit et ingenii acumen ad illuſtrandum, qui invaluit, uſum adhibeatur. Inde ſcilicet efficietur, quod illi maturius volunt, non formulas eſſe inanes, ſed animum ipſum humanum, qui omnia ex ſuis legibus regat. Imitemur bonos hiſtoriarum ſcriptores, quorum prima eſt cura, rerum geſtarum teſtimonia col-

ligere et cognoſcere, ſecunda, compoſita et diſtincta narratione explicare et illuſtrare.

Hoc quidem conſilio diſſertationem hancce ſcripſi et rem ita abſolvi, ut ex *ſolis* Homeri carminibus, Iliade et Odyſſea, praepoſitionum uſum explicarem, nec plus aliquoties ex Sophocle et Virgilio, ſermonis Homerici quodam modo ſectatoribus, verba quaedam advocarem.

Erunt ſane, quibus exempla congerendo nimium indulſiſſe videar; at quos attuli locos, plurimi illa alterave ratione inſignes ſunt, et dolebat, quae non ſine magno negotio collecta habebam, plane abjicere; alii, qui parum ingenii me oſtendiſſe criminentur, cum tamen non ipſe clarus fieri ex tali re, ſed clariorem reddere vellem

lucem Homeri. Quod ſi ſcribere voluiſſem de natura et philoſophica praepoſitionum vi, dixiſſem ſane, ut *temporis* relationes ipſo verbo exprimi, ita primitivam illarum omnium ſignificationem eſſe *localem*, eamque duplicem vel *quietis* vel *motus*, omnesque Graecae quoque linguae praepoſitiones vexaſſem, donec non ſingulae tantum, ſed ad unam omnes philoſophiae imperio parerent. Cum autem de *Homerico Praepoſitionum uſu* ſermo eſſet, omnibus locis diligenter inſpectis et comparatis, quae inde efficiebantur, prodidi eo ordine inſtituto, quo transitus prioris in alias uniuscujusque ſignificationes manifeſtior eſſet.

Quae itaque de hoc opuſculo exſpectes, habes, Vir celeberrime. Id unum opto, ſit non omnino indignum inſtitutione Tua,

cui omnia mea et quae maximo amplector amore, debeo. Quod ſi contigerit, nullus vereor, ne memoriae Tuae obſcurum meum nomen ineptus obtruſiſſe videar, ſed id tantum egiſſe, ut grati animi documentum, quantum poſſem, ederem

Viro optumo, doctissimo.

Scripſi Bernburgi VIII Kal. Apriles
Anni MDCCCXIV.

Frid. Gyntherus.

Scripturo de *usu Praepositionum* apud Homerum visum est mihi, de *casuum* significatione, quae sit singulis apud Homerum, pauca praemittere. Inest enim praepositionibus eadem fere, quae ipsis casibus vis ac ratio, ita tamen, ut uniuscujusque significationem sublevent et alteram ab altera magis distinctam orationem suis quamque coloribus illustrent. Quo fit, ut et apud Homerum, cujus sermo nondum ad certas illas, quibus subsequentium temporum scriptores utebantur, regulas adscriptus est, et apud omnes omnis aevi poëtas, qui se tollere humo et novas vias tentare amant, vix ullum dicendi modum invenias, quin etiam sine praepositionum adjumento solis casuum formis exprimi queat. Nihilominus tamen praepositionum genus veris orationis partibus adnumerandum neque ita statuendum esse videtur, ut aut aliis addatur, aut quod inutile sit, plane rejiciatur. Sunt quidem cuique linguae partes, quibus destituta nondum labatur, quae vero aut perspicuitati aut concinnitati ita inserviant, et nativae orationi decus et leporem addant tantum, ut gnarum quemque remotis illis vehementer dolere necesse sit. Cujus generis praepositiones esse videntur, quarum vim et significationem qui accurate intelligere velit, cum nullo casuum significationis respectu habito non possit, de *casibus*, quae sit eorum apud Homerum natura et ratio, pauca praemittere volui, priusquam ad ipsum propositum redirem.

CAPUT PRIMUM.

DE CASIBUS.

§. I.

DE CASIBUS RECTIS.

De *casibus rectis* non est, quod multis exponam. *Nominativus* enim casus subjecti cum oratione directa loquimur, imperium quasi tenet in quaque periodo et viam aperit, qua ceterae partes subsequantur. Nullum inveni locum Homericum, quo hic casus, si grammaticas tantum rationes spectas, negotium facesseret aut obscuritate quadam laboraret, uno excepto, qui legitur Iliad. III, 211. Antenor enim Ulyssem et Menelaum laudans et comparans, postquam *stantium* quidem Menelaum majorem et robustiorem esse dixit, addit:

Ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Ἄμφω δ' ἑζομένω Nominativos puto esse absolutos, quos evitare in promptu fuisset dicenti: Ἀμφοῖν δ' ἑζομενοῖν. Hujusmodi casus absoluti, saltem Nominativi et Accusativi plerumque ex *Anacoluthis* nascuntur, cum a prima periodi institutione declinatur. Nec vero temere id fieri, sed causam semper quandam subesse, vel ex iis exemplis, quae hic addere lubet, Homericis facile intelliges: Il. II, 459 sqq. (notatu dignum προκαθιζόντων), XI, 833 sqq. (non in proposito fuisse videtur poëtae, addere οἴομαι), XIII, 221. (vulgari τοῦ ἀντίον constructioni, cum semper aut Genitivo aut Dativo conjungitur, plane repugnat. Positum h. l. est pro προςηύδα.) Eadem fere ratio est locorum, qualis Od. XVI, 466. καταβλώσκοντα, quod cum remotius sit ab μοί, melius ad infinitivos μεταλλῆσαι et ἔρεσθαι se adjungere puto. Nam quae in Atticorum deinceps libris frequentata magis constat, regula de *Infinitivo cum Accusativo*, omnino apud Homerum jamjam viget, ut suum cuique infinitivo subjectum, si aliud ac prius est, in casu Accusativo, sin idem cum priore, in Nominativo, praedicatum certe, addatur, aut, cum emphasi caret, plane omittatur. E sexcentis haec tantum exempla proposuisse satis erit: Il. I, 78., 397 sq., 427. Cui regulae pauca tantum

loca reperi, quae repugnant: Il. VII, 198 sq. (ubi οὐδὲ — ἔλπομαι est ut nostrum: *ich will doch nicht hoffen*; pro δείδια est Il. XVII, 404. ut *sperare*, Virgil. Aen. IV, 419.), XIII, 269., Od. VIII, 221., Il. III, 90., quo quidem loco, cum κέλεται longius distat et Μενέλαον additum est, αὐτὸς obscuritate quadam laboraret. — Sed redeo ad ἀνακολουθίας, quarum aliud exemplum exstat Od. XVII, 232. οἱ - - - βαλλομένοιο, ubi si quid recte sentio, βαλλομένῳ absurdum esset, cf. Iliad. XVI, 531. Id enim in omni linguarum studio tenendum est, ut sit litera et regula mens et animus cogitantis superior, ita et regulas et formas, quae a Grammaticis propositae et in ipso usu esse videantur, interdum relinquendas esse aut concinnitate aut splendore orationis postulante. Non ubique nec eodem in diversis linguis modo neque a quolibet id fieri posse, supervacaneum est monere; hi tantum, qui toto linguae cujusdam thesauro potiti sunt, possunt, ceteros regulis ne labantur monitos via trita et circumsepta tutiores ingredi oportet *). — Addi quodammodo possunt Il. VIII, 455. (πληγέντε); Od. XI, 90. (ἔχων, cf. Il. XXII, 84.)

Non magis *Vocativus* nos morabitur, cujus forma interdum et apud Homerum eadem cum Nominativo est, ut Il. III, 277. Vix digna sunt, quae nominatim notentur exempla illa et in aliis linguis (cf. Virg. Aen. IX, 525.) usitata, ut Odyss. XXIV, 351. (Ζεῦ πάτερ - - ἔστε) et Od. XXIV, 106., quo loca τί παθόντες, quod deinceps in Atticorum, praesertim Tragicorum usum veniebat, notatum tibi velis, cf. Il. XI, 313. — Frequentissimus est Vocativi apud Homerum usus propter sermonis Homerici indolem. Cum enim maximam partem personae dramatico quodam modo

*) Quoniam huc ventum est, ut de indole linguarum, praesertim veterum dicerem, occasione arrepta haud absurdum mihi visum est, quid de Grammaticis linguarum et Graecae et Latinae studiis sentiam paucis significare et sententiam meam qualemcunque viris doctis proponere, inprimis Tibi, vir doctissime, cujus opinio multorum sententiam mihi aequat. Cum enim ea est linguae Graecae natura, ut etsi jam dudum ex usu quotidiano remota, tamen vigore, dexteritate et copia omnes fere et hodiernas superet, contigit, ut Grammatici eam non tam certis regulis quasi vinculis circumscribere possent, quam alias solent. Id quod factum esse mecum et alii gaudent, et quanquam in scholarum usum certissimum quodque tanquam regula et lex constituendum est, tamen id doctus quisque vir et φιλέλλην avertat, ne in philosophicum quendam indicem tanquam in carcerem incurrat divina illa lingua. Inhumanum est, pro lubitu bona corrumpere, liberiora constringere. At fiat in usum puerorum! Multa sunt et in lingua Graeca, quae nullo ejus damno et pueris tradere possis et debeas, certa et necessaria; sed to-

inter se colloquentes producuntur, ubique allocutiones reperiuntur, in quibus heroes, ut amant πολυφημίαν, alter alterum pleniore semper ore adloqui solent, ita ut saepissime nullus aut rei aut occasionis, qua colloquuntur, respectus habeatur, et omnes hae nominum praescriptiones certos quosdam τύπους τῶν χαρακτήρων dare videantur. In uno tamen exemplo, quotiescunque legebam, dubius semper haesitabam, quid sibi velit πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς et τλήμων Ὀδυσσεὺς in Iliados carmine IX, 676.; X, 231. 248. 498.; XXIII, 778. Rem non ita interpretari volo, ut certum inter Iliadem et Odysseam nexum significet, cum plurima a viris doctis collecta et promulgata sint, quae Odysseam Iliade paulo posteriorem exortam esse prudenti cuique demonstrent *). Attamen hoc tantum modo res expediri posse videtur, ut putemus, cum aliis heroibus tum Ulyssi epitheta quaedam certa inter omnes constitisse et cum utrumque carmen non minus Ilias quam Odyssea post aliquod certe tempus, cum res prope Ilium gestae essent, compositae sint, in Iliadem facile epitheton irrepere potuisse, quod Odysseae proprium sit. Πολύτλας enim haud dubium est, quin de erroribus intelligendum sit, licet τλήμων interpreteris ex Iliad. V, 670.

Sed quoniam de *sermonis Homerici indole* dicere incepi, non nimium a proposito esse videtur, alium modum paucis significare.

---

tam linguam, pulcherrimum sane opus, in usum puerorum accommodare, pueriliter agere est. *Moderatore*, non castigatore opus est. Alia Latinae linguae ratio esse videatur, si Grammaticorum regulas spectes. Huic quidem obvenit, quod nulli deberet. Quamquam enim ipsa ab initio non tantam et formarum et constructionum varietatem et copiam habuisse videtur, quantam Graeca, tamen saeclorum et hominum, Scholasticorum potissimum puto, injuria nimia constrictione et arctioribus vinculis laborat. Maxima regularum pars, quae in Grammaticorum scholis propositae sunt, non quae in ipsius linguae fundamento bene stabilitae esse videntur, tam arbitrariae sunt, ut genius liberioris linguae et species quaedam populi, qualis Romanus erat libertatis et humanitatis appetens et invidus, vix unquam emergatur. Ut ergo Graeca *moderatore sapiente*, ita lingua Latina *sospitatore liberaliore* indiget, ut quisque studiis humanitatis vitam impedens magis magisque intelligat, non formulas esse, sed animum ipsum humanum, qui omnia ubique ex suis legibus regat.

*) Ut alias, praesertim grammaticales rationes omittam, cf. Od. VII, 197.; XXIV, 60.; XII, 389 sqq., qui locus significare videtur, auctoritate quadam rerum narrationem indigere. I, 550 sqq., VIII, 500 sqq., qui locus et rebus et forma insignis est. Vix unum in Iliade inveniatur exemplum, quo poëta ipse tam longe alterius orationem narret. Insuper notatu dignus est, quod Iliadis carmen jam in quotidianum τῶν ἀοιδῶν usum venisse videtur.

Insignis est periodi Homericae institutio his potissimum rebus: 1) subjectorum varietate; 2) versus cujusque vi ipsam periodum cohibente; 3) usu articuli. Nihil enim dico de divino illo sermonis Homerici spiritu, nihil de aequabili dicendi genere, quo omnes delectamur, nec de tranquillo quodam incessu, quo semper ad finem properare videtur poëta, ita tamen, ut usque libenter devertat, nec de humanitatis sensu, qui ubique praecipue in comparationibus expressus est, sed cum de quadam grammatices Homericae parte scribere institui, missis rationibus internis, externas tantum sive grammaticales spectari oportet. Hac via primum occurrit legenti 1) *frequentissima subjectorum varietas*, ut Il. III, 33 — 35.; IX, 632 sqq.; I, 43 — 52.; III, 385 — 88. (quo loco, ut Iliad. XXIII, 691. ν ἐφελκυστικὸν duabus vocalibus contractis additum est) et innumeris locis, praecipue in comparationibus, ut Il. II, 394 sqq. (ubi κινήσει rarissimo exemplo pro Aoristo κινήσῃ); Iliad. II, 455 sqq.; IV, 275 sqq.; V, 87 sqq.; XXI, 257 sqq. Retinuerunt in comparationibus hunc morem recto quodam sensu ducti et sequentium temporum poëtae et Latini, ut, cum imaginem quandam copiosius adumbrarent et diversis coloribus distinguerent, neglectis prioribus subjectis, tertio, ut dicunt, comparationis, ultro in constructione laberentur. Exempla quam plurima praebet Virgilius. Sed apud Homerum subjectorum varietas et commixtio in eo potius positae sunt, quod ejus periodologia tam simplex et incomplicita est, ut singulae periodi magis altera juxta alteram sequantur, quam altera alteri injungantur. Eo fit, ut, cum Atticorum periodi a doctiore quodam participiorum et conjunctionum usu concinnitatem suam et firmitatem accipiant, apud Homerum et harum orationis partium simplex et incomposita ratio reperiatur. Amat quidem Homerus participia, frequens est conjunctionum usus, sed rarum exemplum est participii alio modo usurpati, quam ut sit pro *et* aut *dum*; sin alia significatione opus est, conjunctionibus plerumque utitur, easque tam secure et negligenter ponere videtur, ut vix ullum periodi bene adornatae et comptae respectum habeat. Aliis et quidem multis locis Participia vix ullam cogitationi vim addunt et eo tantum consilio posita esse videntur, ut orationi copiam quandam et perspicuitatem afferant, ut frequentissime usurpatum τυχών, ἐλθών, ἐπαΐξας etc. Sunt qui praepositionum fere partibus ea fungi dicant, inprimis φέρων, λαβών, ἔχων, ex aliarum linguarum magis praesertim nostrae indole, quam ex re judicantes. Cum enim ἔχων in nonnullis locis non solum apud poëtas, sed etiam alios scriptores omni modo aequet

praepositionem σὺν (ut contra σὺν τεύχεσι pro ἔχων, Il. III, 29., i. e. τεθωρηγμένος, in *armis*, sub armis, Virg. Georg. III, 116.; *cum telo*, Sallust. Catilin. cap. 23. ed. Teller; Il. II, 47. σὺν τῷ ἔβη, i. e. ἔχων, cf. I, 14.) tamen alia inveniuntur, quibus vix alterum pro altero ponere possis. Maximi enim differt inter ἀπῴχετο σὺν δώδεκα νηυσὶν et ἀπῴχετο ἔχων δώδεκα ναῦς. Saltem qui ἔχων etc., is et *cum iis* abiit, illud tamen de nemine nisi de *duce* usurpari potest. Simili modo ex Graecae non ex alius cujusdam linguae ingenio judicandum est de illis locis, in quibus Participia principatum quasi cogitationis tenent, ut Il. IV, 430.; Od. VIII, 292., cf. Virg. Georg. III, 402. — Sicuti vero subjecta saepius commutare solet Homerus, ita in casibus obliquis eodem, quo exorsus est, pergere amat. Il. XI, 11 sqq., VII, 215., quae quidem exempla appositionis loco esse interpretor, ut aliud alio distinctius rem exprimat, ut Il. VIII, 47 sqq., XIV, 151 sqq.

2) Alia periodologiae Homericae ratio est, ut suam *quisque fere versus periodum* constituere soleat. Et hac quidem re fieri mihi videtur, ut subjecta semper commutentur. Itaque recte fecerunt, qui ad finem versuum, si quidem vocabuli terminatio postulabat, ν ἐφελκυστικὸν scripserunt. Rarissime tantum inveniuntur loca, quorum sensus neque in fine versus requiescere patitur et ultra finem, tanquam metam sibi constitutam, properare jubet, ut Il. I, 153.; δεῦρο ad ἤλυθον pertinet. Quamquam enim ἐνθὰ et ἐνθάδε in utraque significatione et *hic* et *huc* saepissime inveniuntur (Il. I, 171. 367.; II, 462.; Od. VI, 47.; I, 11.; Il. VII, 8. de tempore; Il. III, 185. sensu relativo); tamen δεῦρο et ὧδε nusquam alio nisi significatione τοῦ *huc* reperi, ut Il. III, 130.; XVIII, 392.; Od. I, 182.; II, 28. — Aliud ejusmodi exemplum vix ullum occurrit; haec enim, quae subjecturus sum, in fine versus paululum requiescere patiuntur, etsi primo versus sequentis verbo sensum suscipiente: Il. XVI, 524 sq.; XX, 153 sq.; I, 481.; IV, 125 sq.

3) Postremo de *usu articuli* pauca addam. Cum inter viros doctos constat, apud Homerum non eo, quo apud sequentes scriptores, eum esse usurpatum sensu, sed esse plerumque (ut Il. V, 145.; VII, 161.; XVI, 789.; XXI, 262.) pro Demonstrativo (pro quo et ὅς Il. VI, 59.; XXI, 198.; XXII, 201.; Od. I, 286.), priusquam de usu ejus opinionem meam qualemcunque proferam, eorum tantum exemplorum nonnulla proponam, quibus veri articuli significatio aut inest aut inesse videtur: Il. II, 595. 681.; X, 11.; XI, 637.; XIV, 213.; XVIII, 485.; XIX, 322.; XXI, 252.; XXII, 59.; Od.

VII, 223.; XI, 298.; Il. III, 109. (Atticorum more, cf. Buttmann. §. 210. *Anmerk.* 2.); IV, 42. (ut saepissime ante pronomina, e. g. V, 321.; VI, 402.; VIII, 430.; IX, 417.; X, 256.; Od. XVI, 334.); V, 414. 673. (ut Attici quoque dicunt οἱ πολλοί, οἱ πλείους pro Superlativo, cf. Il. X, 252.; Od. II, 277., contra Od. XI, 483. Superlativus pro Comparativo); VI, 435.; VIII, 342. (quasi τὸν ἀεὶ, *den jedesmaligen hintersten*, ut ἄνα γ᾽ ἀεὶ Od. XXII, 117.); 478. (ubi ὁ Ἰαπετὸς sequitur, quale in aliis locis subintelligendum est); X, 236.; XI, 703. 763.; XVIII, 10.; XXIII, 265. 325. (cf. 663. 702.; Od. XI, 144.; XXIV, 159.); XXIV, 242.; Od. I, 211.; XVII, 415.; XVIII, 114. (quo loco τοῦτον τὸν ἄναλτον Atticorum more unice fere positum est). Praeterea cum adverbiis temporalibus πρῶτον, πρὶν etc. conjungitur, e. g. Il. I, 6.; V, 54.; XII, 40. Maximae illorum exemplorum parti veram articuli significationem, qualem subsequentis aevi scriptores usurpabant, inesse negari non potest, inprimis Od. XVIII, 114.; Il. XXIII, 325. 663. Omnino articulorum Graecorum eadem fere conditio et fata fuisse videntur, quae nostro: *der*, *die*, *das*, easdem cum illo partes agenti. Sed quam de articuli *usu* apud Homerum propositurus eram sententiam meam qualemcunque, haec est: cum maximam partem eo offendimur, quod articulum plurimis locis substantivo aut adjectivo suo longius secretum reperimus, id non emphaseos cujusdam causa, qualis ubique fere in egregia Vossii versione apparet, sed simplicitate orationis Homericae et *cantantis* usu factum esse videtur. Repetitur enim interjectis aliis orationis partibus substantivum antecedenti articulo conjungendum, non emphaseos, sed perspicuitatis causa, cum praesertim cantantis usus poscat, ne se ipsum neque alios implicet et obscurus fiat, cf. Il. X, 488. el. 490. Nunquam enim oblivisci debemus, carmina Homerica, ut quae haud dubie cantabantur primis temporibus, non ad oculos legentium, sed ad aures audientium esse composita. Ex hac quidem conditione omnes grammatices regulae, saltem quae ad syntaxin spectant, judicandae esse videntur.

§. 2.

DE CASIBUS OBLIQUIS.

Cum eo consilio totam rem absolvere statui, ut non ex philosophicis opinionibus, sed ex usu linguae haurirem, suppresso philosophiae rivulo, uberius scaturiente, exempla tantum proponam, quibus diversae cujusque casus significationes eluceant.

Ita demum ad certas quasdam neque arbitrarias regulas pervenire possumus, quas sibi quisque ad lubitum philosophicis coloribus distinguat et acuat.

§. 3.

Genitivus.

Frequentissimum Genitivi usum, quo a substantivo quodam aut adjectivo pendet, non est quod hac occasione accuratius consideremus, cum ea potius exempla colligere oporteat, quibus tota ipsius Genitivi vis insit. Ex illis haec tantum nova quadam re insignia proferam Il. XIV, 139. cl. 141.; Od. IX, 256 sqq. (ubi δειςάντων accipiendum est aut pro Genitivo absoluto, cujus in lingua Graeca inde ab Homero liberiorem esse quam in Latina, usum constat, aut ἡμῖν, ut saepissime Dativi inprimis Pronomm. substantivv., pro Genitivo, e. g. Il. IV, 510. cl. 437.; V, 446.; XVIII, 251.; XIX, 166.); Od. XV, 8. (cura, desiderium patris, i. e. de patre, cf. Il. VIII, 124., alio modo quam Od. XX, 56.). — Od. XV, 275. (i. e. τὸν ἐκ sive ἀπὸ πάντων θανατῶν etc., cujus autem constructionis manifestum exemplum nondum apud Homerum reperi; proxima sunt Il. IX, 524.; X, 371.; contra Il. IV, 310. et XVII, 92. πάλαι ut ἔνθάδε ad verba pertinent.)

a) Saepissime Genitivus cum verbis, quibus *tangendi* aut *ducendi* modus significatur, ita conjungitur, ut locum indicet, quo quis hominem quendam aut rem tangat aut ducat. Αἱρεῖν, ἔχειν, ἄγειν χειρός; λαμβάνειν κεφαλῆς; ἕλκειν ποδὸς multis locis reperitur, ut Il. I, 197. 323. Additur quoque res, cujus auxilio tangendi aut ducendi ratio fit, casu Dativo, ut Il. VIII, 371.; Od. V, 428. Notandi loci Il. V, 309 sq. et XXIV, 515., et eodem modo interpretandi: senem arrepta manu extollens adjuvit. Χειρὶ ad ipsum Achillem pertineret et valde otiosum esset. Quamquam et aliae ejusdem fere significationis certe ad eundem sensum adhibitae constructiones sunt, ut Il. VI, 233.; VIII, 72. cl. III, 78.; XVIII, 33. 71.; XIV, 137.; XXIV, 361.; Od. I, 121.; III, 37.; VIII, 106.; quam constructionem Latini usurpare solent: manum alicujus arripere, arrepta manu aliquem ducere. Nos, ut Graeci, melius distinguimus, si res poscit: *jemandes Hand fassen, und jemanden bei der Hand fassen; jemandes Kleid anfassen, und jemanden an das Kleid (beim Kleide) fassen.* — Duobus locis ad praepositionem ὑπὸ cum illis verbis conjunctum reperi Il. I, 501.; XI, 842., *unterfassend an der Brust;* nusquam praepositionem ἐκ, cujus in hac structura apud Atticos fre-

quentiſſimus uſus eſt. Sunt quidem loca, quibus praepoſitio ἐκ ſignificationem noſtri: *an*, habet, inprimis conjuncta cum verbo δέω (Il. XXIII, 853.; XI, 38.; Od. VIII, 67.; contra Il. V, 4. eſt pro ἀπὸ, *herab von*, *weg von*, cf. 7., ut VIII, 75.; Od. XIII, 399. cl. Il. III, 273.), ſed horum alia ratio eſſe videtur; neque ejus auxilio opus eſt ad illius conſtructionis interpretationem. Senſus ipſe eo ducit, ut τὶ ſuppleamus, e. g. Od. V, 428. cll. Il. V, 268.; IX, 214.; X, 380.; Od. XV, 98., cum ubique non tota res, ſed quaedam ejus pars indicetur. Eodem modo poſt verba πίνω, ἐσθίω Od. IX, 232.; XXII, 11. (ſed et Accuſativum XX, 136.)

b) Alia *Genitivi* ſignificatio frequentiſſima apud Homerum eſt: *von* (a, ex), qua iis potiſſimum verbis additur, quibus *origo* quaedam aut *ſecretio* indicatur: Od. XVI, 300. (cf. XIX, 163. ἀπὸ, unico loco; Il. XIV, 472. ἐκ, ſaepius uſurpatum); Il. I, 596.; XIV, 203.; Od. XI, 327. cl. Il. XV, 126.; Od. IX, 448. cl. Il. IX, 437.; Il. XX, 439. πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο (cf. Il. V, 187.), ubi πάλιν eſt, ut ſaepius, pro ἀπὸ, *zurück von* (retro), cf. Il. VII, 79. δόμεναι πάλιν pro ἀποδοῦναι, ἀποτίνειν, Il. V, 651.; III, 459.; IX, 634. *reddere* (cf. Virg. Eclog. III, 21.) de quacunque re *debita*, etſi ante non accepta. — Od. I, 195.; V, 397. (cf. XIII, 77. ἀπὸ); XVIII, 8. (διώκετο οἷο δόμοιο, cf. Il. XVII, 110.; XVIII, 161. ἀπὸ, ejusdem rationis et Il. XXIV, 572., quo loco θύραζε ſignificationem magis expedit); Od. XXIII, 98.; Il. II, 275., cf. III, 84.; XI, 382.; VI, 330.; IX, 261.; V, 348. Addi poſſunt Verba παύειν et παύεσθαι, ἄρχειν et ἄρχεσθαι et alia ejusdem ſignificationis, et πυνθάνεσθαι, ἀκούειν etc., de quorum uſu haec obſervata habeo. Παύω (ἀποπαύω, Od. XVIII, 114.), παύσω, ἔπαυσα, plerumque *transitive* dictum eſt, uno, quantum ſcio, loco excepto Od. IV, 659.; παύομαι, παύσομαι, ἐπαυσάμην, πεπαύμαι, et λήγω (ἀπολλήγω, Od. XII, 224.) *intransitive* exceptos locos, Iliad. XIII, 424. Plena verbi παύειν ſtructura eſt, ut Accuſativum perſonae et Genitivum rei ſecum habeat, ſi quidem ſubſtantivum eſt, Il. II, 595. (eodem modo V, 567.), ſin verbum, plerumque in Infinitivo, Od. XVIII, 114.; Il. XI, 442. Participium, quod apud Atticos ſaepiſſime uſurpatur, nusquam inveni (etſi aliis verbis, Atticorum more, additur, Od. XIV, 334. 377.; XVI, 383. cl. XXIV, 437.; IV, 417.). — Si deeſt perſona, res aut in Accuſativo addi poteſt, Il. I, 192, 207. 282.; aut Genitivo, Il. XII, 389., ut ſemper παύεσθαι et λήγειν, Il. I, 210. 224.; II, 100.; III, 150.; Il. IX, 97. ἐν σοὶ λήξω aliam rationem habet, ut noſtrum: *bei dir will ich aufhören*, ut ſequens σέο ἄρξομαι dici poſſet ἀπὸ σοῦ (*par toi*). — Ἄρχω et

ἄρχομαι (Od. XXI, 142.) semper intransitive usurpantur et conjunctum secum habent *Genitivum* rei, si substantivum est, Il. V, 420.; IV, 335.; VII, 232.; XV, 95.; et *Infinitivum*, si verbum, Il. IV, 67.; VII, 324.; XIII, 329.; XVI, 65.; Od. II, 15., nusquam participium, quod Atticis in usu est. — De usu verborum *ἀκούειν* etc. id tenendum est, objectum, si quidem *res* est, addi aut casu Genitivo, Il. VI, 465.; XVI, 508.; XXII, 447.; aut Accusativo, Il. XVIII, 530.; II, 200.; III, 87.; utrumque conjunctum habes Od. XII, 265 sq.; si *persona*, Genitivo additur et quidem aut sola objecti significatione, Il. XVI, 211.; I, 37.; Od. VII, 11.; aut pro *de*, Od. XV, 270. (item Il. IV, 357.); aut pro *ex*, Il. XVII, 408.; Od. VIII, 491.; conjunctum est loco Od. XVII, 115. Notandi loci Il. XVI, 515. et XXIV, 335. (*ἀκούειν* cum *Dativo*, cui alio fortasse interpretationis genere opus est).

c) Usurpatur porro *Genitivus*, ut res indicetur, qua aliquid efficitur: *mit*, *durch*, Il. II, 415.; VI, 331.; VII, 410.; IX, 242. (contra, quod apud posteros usitatius erat, *πυρὶ* Il. XII, 198.; XIV, 47.; XXII, 374.; aut *ἐν πυρὶ* Il. XXIV, 38.); Il. IX, 489 sqq. (contra Dativum 570.); XXIII, 502.; XX, 180.; Od. II, 261.; III, 408.; XVIII, 22.; Il. V, 6. cl. VI, 508., XXI, 560. Eodem modo interpretandi loci Il. VI, 236. et XI, 106.; nec praepositio *ἀντὶ* supplenda.

d) Deinde Homerus Genitivum adhibet ad exprimendum *locum*, per *quem* via fit. Il. II, 801.; IV, 244.; V, 597. cf. VI, 38. 507.; V, 222. (quo loco *ἔνθα καὶ ἔνθα* Genitivum magis expedit); XIII, 64.; XIV, 147.; XV, 264.; XVIII, 7.; XXII, 26.; XXIII, 122. 372.

e) Frequentissimus Genitivi usus est, ut *tempus* aut *conditionem* indicet, qua aliquid fit. Totam rem amplectar, paucis illustrans, quomodo Homerus varias *temporis relationes* significet. Sunt enim duae potissimum temporis relationes, quibus actio quaedam fieri potest, vel *punctum* temporis, quo fit (quasi tempus in quiete; quando?), vel *perpetuitas* quaedam temporis (quasi tempus in motu; quam diu?). *Temporis punctum* indicaturus Homerus usurpat, ut nihil de adverbiis moneam: *α*) *Genitivum* (cui rarissime *ἐπὶ*, quae Atticis frequentissima est praepositio, additam inveni, ut Il. IX, 403.), e. g. Il. V, 523.; VIII, 470.; XI, 691.; XXII, 27.; Od. VII, 118.; XIV, 161. *β*) *Dativum*, ut Il. I, 54. 425.; II, 37. 468. Saepissime additur praepositio *ἐν*, Iliad. II, 471. (cf. 468.); XI, 173. Quamquam vero jam apud Homerum idem, qui in Atticorum scriptis, usus invaluisse videtur, ut Genitivus *incertum* quoddam temporis spatium, Dativus (et *cum* et *sine ἐν*) *certum*

punctum indicet (cf. supra!); tamen loca reperiuntur, quibus promiscue alterum pro altero habet. Iliad. XI, 691. (cf. V, 637.), Odyss. XV, 34. νυκτὶ pro νυκτός. γ) *Adjectiva* temporalia, Il. I, 424.; IX, 72.; XI, 726.; XXI, 560.; Od. IV, 194.; XIV, 257. — *Perpetuitatem* vero quandam temporis significaturus utitur praeter adverbia (Il. I, 53. 81.): α) *Accusativo*, Il. I, 592.; II, 292. 328. 343.; XIX, 157. β) *Adjectivis* temporalibus, Il. II, 385.; VII, 476. cf. 478.; XVII, 384.; Od. XI, 11. 303. γ) εἰς et ἐπὶ cum Accusativo, quo quidem dicendi genere non solum perpetuitas quaedam temporis, sed etiam punctum, quo definit, declaratur: Od. VII, 288.; XIV, 193. 196.; Il. VIII, 404.; V, 465.; Od. XI, 351.; XIV, 292. 325.; XVII, 582. — Cum tamen utrumque dicendi genus, ut fert mens humana, non tam distincte secerni possit, quin saepius alterum in alterius quasi provinciam transeat, structurae interdum miscentur: Il. X, 497. τὴν νυκτὰ longius temporis spatium indicans, est pro τῇ νυκτί; Od. XIV, 384., ut nos: *auf den Sommer* etc. Quam temporis ambiguitatem praecipue ἐπὶ cum Dativo augere videtur, ut sit modo temporis punctum modo perpetuitatem aut utrumque simul indicans Il. X, 48.; VIII, 529.; XIII, 234.; XIX, 110. 229.; Od. II, 284.; XIV, 105.; XII, 105.

f) Declaratur porro sola Genitivi nota interdum *locus, quo aliquid* fieri poëta dicit, praesertim nominum propriorum: Il. VI, 60.; XVII, 584.; XIII, 664.; Od. III, 251.; XXI, 108.; Il. IX, 219. ἷζεν . . . . τοίχου τοῦ ἑτέροιο; Od. II, 131., ut Latini: ubique terrarum.

g) Adjiciam denique aliquam eorum *verborum* partem, quae cum Genitivo conjungere solet Homerus, ita tamen, ut liberior quodammodo Genitivi vis remaneat. Ea tantum enumerabo, quae negotium quoddam facessere possint. α) Verba, quae qualemcunque *animi affectum* et *studium* quoddam significant, *rem*, quam quis captat aut qua afficitur, Genitivo junctam habeat, Od. XX, 137.; XXIV, 536.; I, 309. 315.; Il. XIV, 37.; XXIII, 767.; VI, 68. 466.; XIII, 190.; XVI, 322.; IV, 335. cf. XXI, 595.; IV, 100.; XXIII, 855. cf. VIII, 118.; XI, 350.; XIII, 159. 183. 370. 502. 650.; XV, 693. κήδεσθαι = ἔρασθαι cum Genitivo, Il. XI, 665.; = φιλεῖν cum Accusativo, Il. IX, 615. cl. 614. — De verbis χολοῦμαι (cujus activum occurrit Iliad. XVIII, 111.), τέρπομαι, ὀλοφύρομαι, τίομαι (ulciscor, punio) monendum est, frequentissimum esse usum Genitivi, *causam* irae, gaudii, doloris, poenae indicantis, Iliad. V, 178.; II, 689. cl. 694.; XIII, 203.; IV, 494.; IX, 449.; XIII, 166.;

XXI, 457.; XVII, 660. Additur interdum ἕνεκα: Il. I, 94.; Od. XI, 544.; aut ἀμφὶ c. Dat. Il. XXIII, 88., non tam *caufam* quam *occafionem*, ut ἐπὶ, fignificans. Il. XIV, 191. κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ minus pendet τόγε ab κοτεσσαμένη, fed eft ut V, 827. μήτε σύγ' Ἄρηα τόγε δείδιθι, *tali modo*, i. e. tam vehementer, ut faepius τοίος interpretandum eft per μέγας γὰρ, cf. Il. V, 828.; *talis*, *tantus* per *nam magnus*, Virg. Aen. V, 404. Dignus tamen eft, qui notetur locus Il. VIII, 245. — Perfona, cui aliquis *irafci* dicitur, additur Dativo: Il. I, 9.; XVII, 710.; V, 177.; VII, 230.; III, 23.; Od. XVI, 97. — Eadem eft verbi τέρπεσθαι ratio Il. IX, 706.; Od. XIX, 213.; conjungitur tamen eodem fenfu Dativus Il. IX, 186.; VIII, 481.; Od. VI, 104.; utramque ftructuram habes Od. XXIII, 300 fq. Simili modo φθονέω cum Genitivo Od. VI, 68.; XVIII, 18.; μετατρέπεσθαι Il. IX, 630., ut ἀλεγίζειν Il. I, 160.

β) Sequitur porro Genitivus plerumque ea verba, quibus *regnandi* notio ineft, ut ἀνάσσειν Il. I, 38.; VI, 478.; X, 33.; θεμιστεύειν Od. IX, 114.; κρατεῖν Il. I, 288.; σημαίνειν Il. XIV, 84.; ἄρχειν Il. II, 494. 576.; ἡγεῖσθαι Il. II, 620.; ἡγεμονεύειν Il. II, 645. Liberior eft tamen, ut fenfus ipfe fert, horum verborum ftructura, ut faepiffime ἀνάσσειν pofitum fit cum Dativo Iliad. I, 180. 231. 281., quibus locis praepofitionem μετὰ fuppleri licet, quae faepius adjuncta invenitur, Il. I, 252.; XIV, 94., ipfum Paffivum graeco et pofteriorum fcriptorum more conjunctum cum Dativo perfonae reperitur Od. IV, 177.; ἡγεῖσθαι Il. I, 71.; II, 864.; ἀρχεύειν Il. II, 345.; V, 200.; θεμιστεύειν Od. XI, 569.; ἐπικρατεῖν Od. I, 245.; XI, 485.; XVI, 265.; βασιλεύειν Il. II, 206.; ἄρχειν ἐν Il. XIII, 690.; σημαίνειν Il. I, 289.; ἐπὶ Od. XXII, 427.; κοιρανέειν κατὰ c. Accuf. Il. XII, 318. Eodem fenfu κελεύειν Il. IV, 428., cujus tamen, cum alioquin Accufativum cum Infinitivo fequi jubeat, complura loca occurrunt, quibus Dativum cum Infinitivo conjunctum habet, ut Il. II, 50. 151. 442.; VII, 284., quo fcilicet loco Ἕκτορα Heynianae editionis ambiguitatem, fi qua intercedere poffet, plane tolleret. Κέκλεσθαι cum Dativo eft *acclamare* alicui, ut *audiat*, Il. VI, 287.; XV, 353. 368.; cum Accufativo, *vocare* aliquem, ut *veniat*, Il. XVIII, 391.; cum Infinitivo eft pro κελεύειν, Il. XVI, 657.

γ) Ut de verbis μέμνησθαι (cum Accufativo conjuncti exempla funt Il. IX, 527.; VI, 222.; Od. XXIV, 122., de quo infra dicam); λανθάνεσθαι, στερεῖν, πίμπλημι (ex cujus ratione interpretandus eft locus Od. XV, 334.) et aliis taceam, moneo tantum de verbis λίσσεσθαι cum Genitivo, Od. II, 68. (alias haec verba cum Da-

τινο, Il. VI, 240.); διδασκόμενος πολέμοιο, Il. XVI, 811. (cf. Od. XXI, 406.) rationem ſequitur illius τόξων εὖ εἰδώς, Il. IV, 196.; XV, 525. Uſurpat enim Homerus conſtante uſu *εἰδέναί τινος* et *εἰδώς τινος*, cum de *peritia* quadam loquitur, cf. Il. XII, 229.; XV, 412.; εἰδέναί τι autem et εἰδώς τι ut aliquem ſingula *quaedam comperta* habere indicet Il. XIII, 665. Nec repugnat Il. I, 70., re bene judicata.

§. 4.

Dativus.

Notus eſt *a*) frequentiſſimus Dativi uſus, ut rem aut perſonam indicet, in cujus vel *commodum* vel *incommodum* aliquid fit Il. XVI, 531. Taedet itaque plura exempla accumulare, paucis tantum, quibus quoddam memoratu dignum inſit, opus eſt. Il. I, 163.: σοί ποτε ἶσον etc. (par tibi, i. e. tecum, tuo muneri, cf. III, 238., XIX, 293.); I, 250., ut nos quoque poëtice: *ihm*, i. e. *während ſeines Lebens;* I, 283. cll. XIV, 50.; Od. XI, 554.; Il. I, 369., i. e. in honorem Agamemnonis. Contra Od. XVI, 234.: ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν in perniciem inimicorum. Il. II, 56.: θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὄνειρος, in meum auxilium; (alias enim verba eundi ſequentem Accuſativum habent aut ſolum aut addita praepoſitione εἰς, ἐπί.) Il. X, 342. — Dativos, quos dicunt *abſolutos* duos tantum reperi Il. II, 781 ſq.; Od. IX, 149., in utroque tamen loco ut ubique hujus conſtructionis rationem et cauſam facili negotio colliges ex praepoſitionibus ὑποστ. et καθειλ. — Subjiciam nonnullas, quas in diligenti carminum Homericorum lectione feci obſervationes de Dativo perſonae; praecipue *οἱ*, cujus apud Homerum non tanta poëtici coloris vis eſſe videtur, quanta apud ſubſequentis aevi ſcriptores, praeſertim Latinos. Ut enim vel in quotidiano et noſtrae et aliarum recentiorum linguarum uſu frequentiſſime Dativus perſonae uſurpatur, ita Veteres, inprimis Latini, cum Dativum ad ſublimius dicendi genus usque fere adhibent (ut unum dem exemplum, cf. Virg. Georg. III, 559. ed. Voſſ.), plerumque Genitivum in tenui et medio ſermonis genere uſurpant. Sexcenta docent exempla, quorum unum ponam: *er ſchlug ihm die Finger entzwei*, digitos ejus diſcerpſit: τοὺς αὐτοῦ δακτύλους ἔτυψεν. Noſtrae linguae uſui propius accedit ſermo Homericus, Dativum perſonae ſaepiſſime addes. Nonnullos enumerabo locos, in quibus, quod notatu dignum ſit, habere mihi videor. Il. IV, 331. (quaſi cohors *eorum*); VI, 38. (equi *ejus*); IX, 42. (tuus quidem animus); XII, 174.: Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς etc.;

XIII, 326.; XV, 686.: φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν (vox *ejus*, non: *ab eo*); Od. IV, 767. cl. Il. XVI, 531.; Il. V, 493.; I, 344.; XV, 98.; Od. VII, 29.; XVII, 71., quo quidem loco, cum alias ἐγγύθεν (ut ἄγχι Od. XI, 191., τέλας Od. XV, 257., τῆλε Od. XII, 354., ἑκὰς Od. XVII, 73.) cum Genitivo ſaepiſſime conjunctum reperitur, tantum abeſt, ut τοῖσιν ad ἐγγύθεν pertineat, ut potius illud ſit τοῖσιν, cujus nondum ſatis explorata eſt ratio, utrum generis ſit maſculini, an neutrius, ſive, utrum locum, perſonas, an tempus indicet. Mihi quidem *maſculinum* eſſe videtur Il. I, 58. 571.; II, 433. cll. 336.; VII, 123. 136. 383.; IX, 173.; XXIV, 777.; Od. XIV, 471. (cujus loci dictionem retinuerunt poſteriores), praeſertim cum et *foemininum* invenitur Il. VIII, 433.; XXIV, 761.; Od. IV, 721. Nec repugnant recte quidem interpretati loci, quales ſunt Il. I, 450.; Od. XIII, 24.; XX, 367.; nec quisquam ſe perturbari patiatur interpretatione ſaepius bene quadrante: *tum vero*, *da nun*.

b) Uſurpatur porro Dativus ab Homero, ut *modum* et *rem* indicet, qua aliquid efficitur. Il. I, 128. 210. 298. 404. 418. 463.; II, 723. 780. 818. ſc. μάχεσθαι, cl. 863.; III, 2. (cf. Od. XVIII, 199.) 28., pro quo et ἐν et σὺν ἀΦθ. reperitur (cf. Il. XV, 229.; VII, 88.; Od. X, 502.); III, 168.; IV, 451.; V, 182.; XVII, 376.; XX, 189.; Od. VIII, 324.; XI, 412.; XII, 243. (ἡ ψάμμος κυανέη ſignum dedit, quo apertam terram cognoſcerent); XIV, 253.; XVI, 222. 398. ipſe carus erat Penelopae propter dicendi facultatem; alia ratio eſſet τοῦ μύθους. Od. XVI, 474. (contra XV, 334. cum Genitivo, quoniam adnumerari poteſt verbis copiam, abundantiam ſignificantibus); XVIII, 13.; XXII, 218.

c) Deſignatur deinde Dativo certum *temporis ſpatium* (de quo ſupra dixi p. 10 ſq.) et *locus*, quo aliquid fit. Il. I, 499.; II, 259. 370.; III, 269.; V, 52. 137. 555.; VII, 88.; XIII, 21.; XX, 22.; V, 78. (δήμῳ enim non eſt pro ὑπὸ τοῦ δήμου, repugnante vocabuli ſignificatione); Od. II, 37.; V, 54. Suppleri interpretationis cauſa poteſt praepoſitio ἐν, ſaepius adjuncta: Il. II, 412. cl. XV, 20.; I, 196. cl. VII, 2.; VI, 224. cl. 225.; XIII, 217. cl. XIV, 116.; XVI, 595. 719.; XVII, 307.; Od. IV, 351.; VI, 162.; XXI, 13.; Il. III, 244. *) Eodem modo interpretandum Il. VI, 477.; Od. I, 71.; IX, 510.

---

*) Verbum ναίω, ναιετάω eſt a) *tranſitivum* cum Accuſativo Il. II, 681.; VI, 15.; XVII, 172. 308.; Od. IX, 21. Forma paſſiva eſt Il. IX, 149. b) *intranſitivum*, et quidem uſurpatum α) de *hominibus* et *cum* et *ſine* praepoſitionibus ἐν, μετὰ, περὶ, παρὰ, ἐπὶ, ὑπὸ, κατὰ: Od. VII, 29.;

d) Adhibet porro Homerus Dativum ad *motum* quendam aut *inclinationem* indicandam. Il. III, 441. (contra cum Genitivo *separationem* significat Il. V, 187. τούτου ... ἔτραπεν ἄλλῃ ab eo repulit, i. e. repellere solet, ut IX, 509.; XI, 28. et saepissime in comparationibus ea aoristi vis est. Item Latini cf. Virgil. Georg. I, 49.); V, 82.; VII, 218. 285.; VIII, 129.; X, 16. (ἕλκετο est ἕλκων ἀνέσχεν); II, 186.; XV, 87. et Od. XV, 282.; XVI, 40. (contra cum Genitivo Il. I, 596., a filio accepit); Il. XVI, 724. (ἔφεπε est εἶχε, cf. Il. V, 752.; VIII, 139.; XIII, 326. 520. 679.; XXIII, 422.; Od. III, 18. cll. Il. VIII, 157.; XXIV, 362. Il. V, 329. est μέθεπε cum Accusativo ex vi praepositionis). Eadem ratio est τοῦ ἄλλῃ et πάντῃ: Il. I, 120. 384.; V, 187. 495.; VI, 81.; XX, 5. cl. V, 508.

e) Est Dativus, *passivae* verborum formae additus, etsi non tot quam in posteriorum scriptis, nonnullis tamen locis pro ὑπὸ c. Genitivo (cujus vero apud Homerum nullus usus est): Il. III, 429.; VI, 398.; XVII, 2.; Od. XI, 621.; XXIV, 100.; Il. III, 138. (notandum κεκλήσῃ.)

f) Ex iis *verbis*, quae cum Dativo conjungere solet Homerus, haec addidisse satis est: *α*) χαίρειν et similis significationis, quae quidem, cum Attici multiplici modo et cum Genitivo (et praepositione περὶ) et cum Dativo (et ἐπὶ) et Accusativo (praepos. κατὰ) mutato paulisper sermonis tenore usurpant, Homerus constanti fere usu cum Dativo conjungit: Iliad. V, 682.; XXIII, 556.; XXIV, 706.; Od. II, 35.; III, 52.; X, 419. (alio modo XV, 128., ubi χαίρων appositum τῷ κλαίων est pro σῶς Il. I, 32.); Il. I, 405. (γαίων); XI, 431. (ἐπεύξεαι). Paucis tantum locis additam reperi praepositionem ἐπὶ, Atticis frequentatam Il. II, 270.; XXIII, 784.; Od. XX, 358. 374.; XXII, 412. De loco Il. IX, 77. infra dicam. — *β*) Verbum ἀμύνω τι τινὶ (ἀμύνεσθαί τι se ab aliqua re defendere Il. XIII, 514. cl. VI, 463.) Il. I, 341. 456.; XIII, 426. 465. (ἀμύνειν τινὶ est defendere aliquem non addito Accusativo); XIV, 357.; V, 486.; VI, 262. 361. Eodem sensu et structura χραισμεῖν Il. I, 566.; XI, 120.; ἀλάλκειν Il. XIX, 30. Eodem modo Il. XXIV, 19. ἄπεχε χροΐ alias usque χροός. — Conjunguntur tamen haec verba et cum Genitivo, ita tamen ut nusquam Accusativus rei addatur, id quod factum esse videtur, quod latioris significationis

---

VI, 153; Il. XVIII, 86.; XIII, 176.; V, 543.; II, 758. 130.; VI, 396. (quo loco, si correctione indigeret, male scriberetur: Ἠετίωνος· ἔναιεν.) *β*) *de rebus*, Il. II, 626.; Od. VI, 292.; Il. VI, 570.; IV, 45. et Od. I, 404. sensu fere formae passivae ut Il. IX, 149.; Od. XIII, 285.

tum fit verbum: *pugnare pro*, cf. Il. XIII, 312.; quare faepius additur περὶ (i. e. ὑπὲρ) Il. IX, 531.; XII, 155. cll. 142. 170. 243.; XVII, 182. ἀπὸ eſt Odyſſ. XVII, 538. Locis Il. IV, 11.; XII, 402.; XXI, 539. genitivus pendet a Subſtantivis κῆρας et λοιγὸν, cf. XXI, 548.; II, 302.; I, 97. — γ) μάχεσθαι et ejusdem ſenſus verba ſexcentis locis (e. g. Il. XIII, 720.; II, 214.; V, 172.) Conjunguntur cum Dativo perſonam, quacum pugnatur, ſignificante. Quare cum in nulla fere alia lingua quam in Graeca totus orationis curſus magis a ſenſu et cogitationis forma pendet, etiam πειρηθῆναι, alias conſtanter fere cum Genitivo junctum, Dativum ſequentem habet Il. XXI, 225. Aliae horum verborum ſtructurae ſunt, ut addatur ἐπὶ cum Dativo Iliad. V, 124. 882. 244.; XI, 442.; XVII, 148.; Iliad. XII, 90. et XIV, 65. ἐπὶ tantum locum, quo pugnatur, ſignificat, ut περὶ, ἀμφὶ et μετὰ cum Dativo Il. VI, 445.; cum Genitivo συμμαχία eſt ut Il. XIII, 700.; πρὸς cum Accuſativo Il. XVII, 471.; additis adverbiis ἀντικρὺ, ἀντιβίην Il. V, 130. 819.; I, 278. — Sed ne nimium a propoſito evager unum tantum locum indicabo, cui vix ſimilem reperias et alienum fere ut aliorum ita Homerico ſermoni Od. XIV, 289.: ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει, cum alias ſit uſus, ut Il. V, 175.; Od. XVIII, 15.; XXII, 313.; cf. tamen Il. XIV, 261.

§. 5.

Accuſativus.

De Accuſativo, proximae actionis effectum ſignificante non eſt, quod multis exponam. Indicabo tantum *a*) Accuſativos *abſolutos*, quot apud Homerum reperiſſe mihi videor, quorum tamen cauſa et origo in ſingulis locis facillime perſpici poteſt. Il. XIX, 80.: χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα: moleſtum eſt, et ſi quis peritus interpellet. Interpretandum eſt τὸ τινὰ καίπερ ἐπιστάμενον ὄντα ὑποβάλλειν, χαλεπόν ἐστιν, ut ſit Infinitivus cum Accuſativo ſubjecti. Od. XIX, 221.; XXIV, 218.: τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα pro τόσου χρόνου παρεληλυθότος.

b) Additur deinde Accuſativus cuique vocum generi, inprimis *verbis* et *adjectivis*, ut res certius definiatur et circumſcribatur. Optimo jure ſuppletur praepoſitio κατὰ, utquae ſaepiſſime adjecta reperitur. Inſigniora tantum loca, cum res tritiſſima eſt, pauca enumerabo: Il. I, 201. cl. Od. VIII, 23.; Il. I, 237.: φύλλα τε καὶ φλοιὸν accuratius partem definiunt, qua potitum eſt, cf. I, 474., XIII, 431., VII, 215.,

XVIII, 345.; Od. XVII, 39.; II, 158. Eodem modo Il. IX, 59. (unde interpretatio Scholiast. ad h. l.), nisi malis interpretari *βάζεις . . . βασιλῆας* ex vulgari usu: *recte dicis de regibus.* Male enim advocat Koeppenius Il. XVI, 207., ubi *μ'* est *μοι* (ut Il. IX, 673.). — Saepissime additur *κατά*: Il. I, 429. 229.; V, 46. 66. 82. 579. — Ejusdem modi: Il. IX, 527. *μέμνημαι τόδε ἔργον — ὡς ἦν*, cf. Od. XXIV, 122. (quasi: *μέμνημαι, ὡς τοῦτο τὸ ἔργον εἶχεν*); Il. VI, 222.: *Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι* (forsan addere voluit vates *ἰδὼν* aut simile quid); Il. V, 827. (*τόγε* est: tali modo = nimium, ut nostrum: *nicht so = nicht so sehr; non ita multum*, quod amat Cornelius Nepos); Il. IX, 77. et VIII, 377 sq.: *εἰ νῶϊ — γηθήσει προφανεῖσα*, quo loco, cum Heynius *διὰ* suppleri vult, nihil expedit, nec Graece, nedum Homerice scribit. Cf. V, 361.

c) Additur porro saepissime verbis *motum* quendam indicantibus Accusativus, quo locus, in quem motus fit, significetur (suppleri licet *ἐπὶ*, *πρὸς* et *κατὰ* cum Accus. aut *εἰς*): Il. I, 254. 317. 322. 139. 240. 362.; II, 171. 302.; VIII, 47 sq.; XXI, 40. cl. 58.; I, 431.; II, 667. 850.; I, 423. 12. 168. 424. 484. Ex eadem ratione interpretandum est illud *τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο* Il. XI, 606.; supplendum *ἱκάνεται*, *ἵκει* ex Il. XI, 610.; Od. II, 28. Il. I, 31.: *ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν*, i. e. *ἐπιβαινοῦσαν*, quo cum verbo non incommode comparari posse videtur, cum utrumque, quoties sensus *τοῦ μετέχειν* inest, Genitivo adjunguntur, cf. Il. XIII, 214 sq.; I, 66 sq.; IV, 99.; II, 234. (cum Dativo, Il. VI, 127.; XXI, 151.) — Cum denique notum sit, saepissime hujusmodi Accusativo affixum esse *δὲ*, pauca tantum, quae de significatione et usu hujus encliticae observavi, addam insigniora: Il. II, 443. cf. 51., I, 227.: *κηρύσσειν πόλεμόνδε*, ut pugnarent, ad pugnandum, cll. I, 226.; IV, 281.; Il. V, 252.: *μήτι φόβον δ' ἀγόρευε* (ne fugam suadere videaris: *Nicht doch rathe zur Flucht!*); X, 268.: *Σκάνδειάνδ' ἄρα δῶκε*; XXIV, 338.; XI, 21.: *πεύθετο γὰρ Κύπρονδε*, i. e. *ἐν Κύπρῳ*, ex Graeci praesertim Homerici sermonis indole; Od. V, 3. Et de syllabae *θεν*, quoniam in hanc rem incidi, pauca addam, omissis, quae notiora sint: Il. II, 456. *ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή* est, [illegible] sensu quidem, pro *ἕκας*, in longinquum; XI, 603. *κλισίηθεν ἀκούσας* contrarium *τῷ Κύπρονδε πεύθετο* Il. XI, 21.; Il. XXIV, 194. (cl. Od. XVI, 447.): *Διόθεν μοι ἄγγελος ἦλθεν*; Il. XV, 489. cl. Od. VIII, 499. — Saepissime tantum Genitivi forma est, inprimis in pronominibus Il. III, 276.; Od. VIII, 515.; XI, 531. cl. Il. VIII, 19. 304. 365. *Ἔνθεν* Od. VIII, 500. *inde usque repetens*; IV, 220. *ἔνθεν ἔπινον* i. e. *οὗ ἔπινον*, cf. XIX, 62.

Respicientibus totum, quod hucusque transgressi sumus spatium recte dicere nobis videmur, vix ullum cogitandi modum et rationem esse generalem, quin solis casuum formis exprimere possit Homerus.

1. Ut *locum* significet:

a) *in quo* aliquid fit, habet praecipue *Dativum:* ἥμενον ἀκροτάτῃ κορυφῇ, Il. I, 499.

b) *ex, a quo,* — Genitivum: διώκετο οἷο δόμοιο, Od. XVIII, 8.

c) *in quem,* — Accusativum: πένθος . . . γαῖαν ἱκάνει, Il. I, 254.

d) *per quem,* — Genitivum: ἔρχονται πεδίοιο, Il. II, 801.

2. *Tempus:*

a) *quando?*

α) incertum, — Genitivum: χείματος οὐδὲ θέρευς, Od. VII, 118.

β) certum, — Dativum: τῇ δεκάτῃ, Il. I, 54.

b) *quamdiu?* — Accusativum: ἕνα μῆνα μένων, Il. II, 292.

3. *Actionem:*

a) *objecti rem,* — Accusativum: τέκνα . . . ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας, Il. IX, 594. Passive Dativo redditur: ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, Il. III, 429.

b) *objecti personam,* — Dativum: βασιλῆϊ, χολωθεὶς, Il. I, 9.

4. *Modum actionis:*

a) *causam,* — Genitivum: ἱρῶν μηνίσας, Il. V, 178.

b) *instrumentum,* — Dativum: χερσὶ . . μαχήσομαι, Il. I, 298.

CAPUT SECUNDUM.

DE PRAEPOSITIONIBUS.

I. *Quae Genitivum solum regunt.*

§. 6.

Ἀντὶ. Sola huic praepositioni incompositae vis ineſt: *anſtatt*, *loco*. Cum tamen maximi differre inter vocabuli notionem et loci verſionem ſemper tenendum eſt, plurimi ſunt loci, quibus alio modo bene vertas. Iliad. XXIII, 650.; XXIV, 254.; XIV, 471.; XIII, 447.; IX, 116.; VIII, 233., ut nos: *jeder wollte ſtehen für 100 Mann*, i. e. *ſo viel gelten*, *als* etc. (ut ἄξιος Od. VIII, 405. et ἀντάξιος Il. XI, 514.) Eadem ratione VIII, 163., Voſſius: *Wie ein Weib erſcheineſt du jetzo;* XXI, 75., Voſſius: *Deinem Schutze ja ward ich vertraut.* Euſtathius: τρόπον τινὰ ἱκέτης; Od. VIII, 546., Voſſius: *Lieb ja iſt, wie ein Bruder.* Il. VI, 427. eſt λαβὼν pro ἀντί.

In *compoſitione* ἀντὶ duplicem etſi non admodum diverſam ſignificationem habet *a) eandem*, quam ſimplex, ut *ſimilitudinem* quandam indicet: Il. I, 136.; IX, 401.; XI, 514.; I, 264.; III, 189. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. *b)* ut rem *e regione* poſitam aut *adverſam* ſignificet: Il. II, 635.; Od. XVI, 159.; Il. IV, 481. cf. VIII, 301.; Il. XVI, 305. cl. XX, 70.; Od. XXII, 74.; Il. I, 589. cf. V, 701., XXI, 357.; Il. I, 278. cl. 304.; IV, 342. cl. Od. XXIV, 87. cum Dativo; Il. V, 337. ἀντιτόρησεν, cf. X, 267. cum Accuſativo.

§. 7.

Ἀπό. Hujus praepoſitionis, quamvis diverſo modo interpretatae, ſignificationem nullam apud Homerum reperi aliam, quam ut ſit: *ex (ab)*, aut *originem* aut *longinquitatem* indicans, ſive, quoniam linguae Graecae noſtra propius accedit, aut *her von* aut *weg von*. Quarum ſignificationum nullus eſt locus, quin alterutri ſubordinari poſſit. Saepius utram valere velis nil refert, ut Il. XVII, 498.; XIX, 1.

a) her von, Il. I, 249. (cl. Od. XII, 187.) 530. 532. 598. (cl. XVI, 226.; Od. XIX, 63.); II, 457.; IV, 275. 514.; V, 13.; VI, 470.; XII, 306. ἔβλητο — θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, quaſi: ἄκοντι ἀπὸ χ. θ. ἐλθόντι (cf. XXI, 113.; Od. VIII, 189. 193.);

XII, 431., quo quidem loco *ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν* illuſtrat *τὸ ἀμφοτέρωθεν*, cf. Od. IX, 60., Il. XXII, 126., quo Voſſius non ſatis clare vertit, cf. Od. XIX, 163. (alio ſenſu); XVIII, 420. (cl. Od. VI, 12. 18.), ubi *παρὰ* poſteriori aevo uſitatius; XXIII, 758. cl. Od. VIII, 121. (quibus in locis *νύσσῃ* idem, quod Il. XXIII, 332. 338. eſſe videtur); XXIV, 605. et VIII, 279, cf. quae ad Il. XII, 306 monui; Il. VII, 359.: *εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις*, i. e. *εἰ ἀληθῶς οὗτος ὁ λόγος ἐστὶ τῆς σῆς σπουδῆς*, ſi ex animi ſententia dictum eſt, *aus Herzensgrunde.* — Il. VIII, 54. eſt pro *ἐκ*, *μετὰ*, poſt.

b) *weg von* (*entfernt von*), Il. I, 591.; II, 162.; V, 322.; VI, 472.; VII, 131.; IX, 437. *ἀπὸ σεῖο*, ſc. *λιασθεὶς*, ut Od. XXIII, 110. *κεκρυμμένα ἀπ' ἄλλων* (*vor andern verborgen*); Il. XII, 70.; XIII, 702. 440. (cl. Od. XVII, 538.), qua quidem ſtructura ſolus quoque aut Genitivus aut Dativus reperitur vid. ſupra dictum! Il. XIV, 170.; XV, 125 ſq.; XVII, 110.; XVIII, 64. 215. 243. 256. (ubi *ἑκὰς* additum); Od. XII, 120.; Il. XVIII, 272.; XXII, 43.; X, 324. *ἀπὸ δόξης*, cf. Od. XI, 344.; Il. I, 562. *ἀπὸ θυμοῦ — ἔσεαι.* — Eadem ratione Il. XXIV, 725.: *Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο*, aut, auctore Schol., pro *ἐκ τοῦ βιοῦ* interpretor, aut, quod tamen minus placet, *ἀπώλεο νέος αἰῶνος* ex Homeri et aliorum, etiam Latinorum uſu, cf. Virg. Aen. V, 73. aevi maturus Aceſtes. Heynius, *νέος ἀπ' αἰῶνος* interpretans, „forte (fortaſſe) pro *νέος αἰῶνι* vel (*κατ'*) *αἰῶνα*, ut *ἀπὸ γένους Ἡρακλείδης ὢν* pro *γένει*" vereor, ut ſermonis Homerici leges probe obſervaverit, aut ullum hujus ſignificationis *τοῦ ἀπὸ* indigitare poſſit.

In *compoſitione* haec praepoſitio eandem, quam incompoſita, habet ſignificationem, ut reddat noſtrae linguae praefixas ſyllabas: *weg, ab, ent, zurück:* Il. I, 25. 60. 95. 98. 128.; II, 261., *ἀποδύσω* cum duplici Accuſativo Atticorum more; III, 265.; IV, 478.; V, 257. (ut: revortor rurſus denuo Carthaginem, Plautus Poen. Prol. 79.); VI, 265.; XIV, 261. (cf. I, 562. contra X, 383.); XVII, 231.; XVIII, 409.; XXII, 118.; XXIV, 76.; Od. XIV, 212. 372.; VIII, 177. — Verbis quibusdam, ut quae per ſe hanc actionem ſignificant, intendit vim ut *ἀποκτείνω*, *ἀπόλλυμι*, *ἀπολήγω*, *ἀπομείβομαι* et ſexcentis aliis. Dicas quoque, nonnullis in compoſitionibus locum *τοῦ α* privativi tenere: Od. XVI, 387. *ἀφανδάνει*; Il. XXIII, 413. *ἀποκηδήσαντε*, i. e. *ἀκηδήσαντε* Il. XIV, 427... Notatu inprimis dignum eſt verbum *ἀποειπεῖν*, de cujus uſu et ſignificatione, omnibus quae apud Homerum leguntur locis inſpectis, haec fere tenenda eſſe videntur. Eſt pro

οὐ φημί, *verbieten, abschlagen* (ut ἀπεμυθεόμην Il. IX, 109. *abrathen*); Il. I, 515.; VII, 362. 416. ἀγγελίην ἀπέειπεν (cf. Eustath. et Schol.); IX, 422. 649. 309. 431. 510. 675.; Od. I, 91. 373. Idem ἀποτρωπῶσι Od. XVI, 405. et Il. XIX, 35. 75. μῆνιν ἀποειπών, et III, 406. θεῶν ἀπόειπε κελεύθους, respondens nostro: *entsagen*. Cum vero duo leguntur loci, in quibus huic verbo solam τοῦ *edicere* notionem inesse, negari nequit Il. XXIII, 361. ἀληθείην ἀποείποι, et Od. XVI, 340. ἐφημοσύνην ἀπέειπεν, sunt, qui nonnullos supra citatorum locorum hoc modo interpretari malint. Cavendum tamen est, ne de qualicunque sermone usurpari hoc verbum putes, sed potius de *mandato* quodam; quare Koeppenius verbum latinum *renuntiare* (μῦθον ἀποίσειν Il. X, 337.) non inepte comparare videtur. Similis huic est ratio verbi ἀπώμνυον Od. XII, 303. in verba jussa juraverunt et quidem omnia, ἐτελεύτησαν τὸν ὅρκον. Significatur itaque continuum quoddam et perfectum, quae quidem notio (alias propria praepositionis ἐκ in compositionibus) etiam τῷ ἀπομηνίειν inesse puto, Il. II, 772.; IX, 426.; XIX, 62. ut ἐπιμονή τις, auctore Eustathio, significetur: διετέλεσε μηνίων. Idem ἀπεθαύμασε Od. VI, 49.

§. 8.

Ἐκ significationem et usum τοῦ ἀπό simillimum exhibet vel *motum* inde ex aliquo loco aut originem aut causam vel *remotionem* indicans, ita ut non minus quam τοῦ ἀπό omnes ejus significationes in duas potissimum dividi possint: a) *her von (aus)* et b) *weg von (aus)*, quarum quae potior sit, saepissime ex sola dicentis mente pendet.

a) her von (aus) motus inde ex aliquo loco, etiam excelsiore: Il. I, 269. 270. 534.; V, 4. cl. 7.; VIII, 75.; XI, 130.; XVI, 267. 293.; XXIV, 715.; XIX, 375. ἐκ πόντοιο, *über das Meer her;* XXIV, 352. ἐξ ἀγχιμόλοιο, cf. Od. V, 283. (quo modo et Il. XX, 377. ἐκ Φλοίσβοιο δέδεξο, i. e. ἐν Φλοίσβῳ); Od. VIII, 568. ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν; XXIV, 388. (ἐξ ἔργων jungendum cum ἦλθε); XVIII, 299. ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, sc. δόμου. Addendum est, cum ἐκ cum verbo δέω et similibus conjunctum significationem nostri: *an*, exhibet: Iliad. V, 262.; XI, 38.; XVIII, 480. 598.; XXII, 398.; XXIII, 853.; Od. VIII, 67.; X, 96.; XIX, 58.; XXII, 175.; XXIII, 196., ex more Graecorum, ubicunque fieri potest, motum quendam significantium. — *Origo:* Il. I, 63. 525.; II, 197.; XIV, 416. 472.; XXII, 152.; XXIV, 397.; Od. XVI, 100.; unde fit, ut non solum verbis neutris, sed etiam transitivis addatur pro ὑπό cum Genitivo, quod Atticis usitatum est.

Od. XIX, 93.; IX, 512.; VI, 29. 197.; Il. XIV, 19.; V, 384.; II, 33. 669.; XVIII, 75.; XXI, 513.; Od. VII, 70. Eodem modo interpretandi esse videntur loci: Il. XVII, 101. ἐκ θεόφιν πολεμίζει, auxilio a deo lato; IX, 343. 486. ἐκ θυμοῦ φίλεον (erat καταθύμιος). — *Causa:* Il. VII, 111.; Od. III, 135.; XIX, 114.; IV, 343.; V, 468. Vossius optime: *Mich von der Ohnmacht noch* etc., ita ut temporis quoque notionem involvat, quae saepissime huic praepositioni inest: Il. I, 6.; VIII, 295.; V, 865.; IX, 106.; XIII, 493. (jungendum enim videtur πιόμενα ἐκ βοτάνης); XIV, 86.; XIX, 290.; Od. II, 254.

b) *weg von (aus)* remotionem ex quocunque vel excelsiore loco significans: Il. V, 469.; XVI, 87. 122. 678.; XIV, 130.; XX, 137.; XXIV, 288.; Od. XV, 91. ἐκ μεγάρων — ὄληται, *wegkommen aus dem Pallaste;* XXII, 376.; XIII, 399.; Il. III, 273. (Paucis locis pro ἐκ est ἐκτὸς hoc sensu Odyss. XII, 219.; XIII, 123.) Il. XXIII, 595.: ἐκ θυμοῦ πεσέειν idem quod ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαι Il. I, 562. Additur denique praepositio ἐκ *superlativis* iisque structuris, quibus superlativi vis inest: Il. IV, 96.; Od. II, 433.; Il. XVIII, 431.; XXI, 370. cf. Od. IV, 723.

In *compositione* haec praepositio

1) easdem, quas simplex exhibet significationes: Il. I, 337. 369.; II, 480. 483.; IV, 486. (τὴν αἴγειρον) ἐξέταμε non est: *abhauet*, *umhauet*, sed *behauet;* est enim duplex τοῦ ἐκτέμνειν significatio ut nostri: *ausschneiden*, a) *etwas aus einem grössern Stück herausschneiden*, *z. B.* μηρία ἐκτάμνον Od. III, 456.; b) *etwas durch Ausschneidung unpassender Theile reinigen*, *einrichten*, *z. B.* μηρούς τ' ἐξέταμον Il. I, 460. Eadem fere est ratio verborum latinorum *effodere* et *defodere*, cf. Virg. Georg. I, 497.; IV, 42. — Il. XIII, 391.; V, 25.; XX, 443.

2) addit verbis quibusdam hanc vim, ut rem quandam *absolutam* esse significet: Il. I, 19. ἐκπέρσαι, 129.; V, 161.; XVIII, 322. ἐξεύροι; XX, 342. ἔξιδεν (conspicere, non inani studio oculos huc illuc jactare); XXI, 451. τέλος . . . ὧραι ἐξέφερον; IX, 61.; VII, 360. ὀξώλεσαν (sensu activo ut ἐκλέλαθον Il. II, 600.); Od. VI, 66. ἐξονομῆναι; IX, 163.; XI, 234.; XII, 329.; XV, 18.; XXII, 56.; XVIII, 100.; γέλῳ ἔκθανον (exanimari risu).

§. 9.

Πρὸ, saepius ab Homero de *loco*, quam de *tempore* usurpatum, est:

a) vor, Il. V, 96. 789.; VI, 80.; IX, 708.; X, 126.; XVII, 726.; XXII, 110.; XXIII, 115. Idem illud Ἰλιόθι πρὸ Il. VIII, 561.; XIII, 349.; Od. VIII, 581.; et οὐρανόθι πρὸ Il. III, 3., quasi in *conspectu* coeli: *hin unter dem Himmel;* et Il. XI, 50. ἠῶθι πρὸ (ut ὑπ᾽ αὐγὰς ἠελίοιο Od. XV, 349.) non est, ut Scholiast. vult, πρὸ ἡμέρας (cf. vers. 1.), sed: *hin unter der Morgenröthe*, cf. Od. VI, 36. — De tempore est: Od. XV, 524.; XVII, 476.

b) für, i. e. *zum Besten von* (ὑπὲρ, non ἀντὶ), quae quidem notio ex loci significatione originem ducit: Il. IV, 373. cl. 156.; XXIV, 215. (cf. III, 16.); XI, 217.; VIII, 57.; X, 286.

c) Unum tantummodo locum reperi, quo πρὸ usurpatum esse videtur, ut Latinorum *prae*, sensu nostri: *vor, aus, causam* indicantis, Il. XVII, 667. ἀργαλέου πρὸ φόβοιο. Usitatius et Homero hoc sensu ὑπὸ cum Genit. Cf. infra ὑπὸ.

In *compositione* haud dubium est, quin *loci* designatio praevaleat, ita ut, quibus locis non manifeste *tempus* significari oporteat, cavendum sit, ne illa negligatur: Il. III, 16.; IV, 382.; XIX, 212. 218.; I, 113. 434.; II, 396.; XXIV, 409.; Od. XV, 146.; XX, 355. Addit verbis quibusdam majorem movendi in locum quendam vim *(vorwärts hin)*: Il. I, 3.; V, 190.; I, 127. 195. 308. 442. 458.; II, 251. (cll. III, 7. 64.; VI, 346.; X, 479.; XI, 529.; XVII, 121.); II, 465. 588. (προθυμίᾳ, cf. πρόφρων Il. VIII, 23.; III, 218. προπρηνὲς, cf. XXIV, 18.); I, 291. προθέουσιν, locus obscurus, quo equidem, si vis *permittendi* manifesta haberetur, ὀνείδεα cum μυθήσασθαι conjungere mallem. Cum vero προθέουσιν certius a θέω (curro) derivatur, comparandum est cum προχέεσθαι et προφέρειν et statuendum, μυθήσασθαι affixum esse, ut est saepissime apud Homerum otiosus ejusmodi Infinitivus. Il. IV, 156.; V, 700.; VI, 336.; IX, 541. (ut πρόρριζος XIV, 415.); XIII, 689. cf. Eustath.; XIV, 18.; XVII, 756.; XXIV, 332.; Od. V, 331. 385.: πρὸ δὲ κύματ᾽ ἔαξεν, excitavit Boream, qui *prodeundo* undas frangeret, sedaret, cf. Soph. Ajax 674. Brunck.; IX, 143. 145.; XI, 18.; XII, 194. 205.; XIII, 155.; XIX, 25. — De *tempore:* Il. I, 70.; II, 555.; XVI, 60. (XIX, 65.); XVIII, 526. (Od. V, 364.); XX, 204.; Od. I, 37.; IV, 396.; IX, 221. Facile intelligitur, in quibusdam verbis proximas sibi esse et vim localem et temporalem, ut προνόησαι Il. X, 224.; XVIII, 526., Od. V, 364.; προϊδέσθαι Od. IV, 396.; πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο

Il. IV, 382. — In compositionibus quibusdam vim tantum augere videtur Il. II, 493. προπάσας; XVII, 275. προλιπόντες, cll. Od. II, 279.; XIII, 331.

§. 10.

Ἄνευ (ἄνευθεν, ἀπάνευθεν), ἄτερ, νόσφιν, ohne (Hilfe von) getrennt von: Il. XXIII, 387.; Od. II, 372.; Il. XVII, 407.; V, 185.; XXI, 78.; Od. X, 554.; XVI, 239.; adverbialiter Il. XXII, 300. — ἀπάνευθεν: Il. XVII, 426.; adverbialiter Il. I, 35. — ἄτερ: Il. IV, 376. ἄτερ πολέμου, sine armis, tanquam φυγὰς, ξεῖνος, cf. Eustath. et Schol. ad h. l., non: *sich entfernend vom Kriege*, ut Vossius, qui tamen idem significare videtur addens: *gastlich*; V, 473. cl. σὺν seq. vers., 753.; IX, 604.: ἄτερ δώρων, i. e. οὐκ ἐπὶ δώροις (602.), quem totum locum Vossii versione non satis illustratum ita interpretor: „Opitulatum nobis venias, quaeso; pejus esset, desedisse, donec Trojanos victores ab incensis navibus repellere posses. Nunc potius veni, cum praesertim praemia (tanquam ποίνη, τιμή) tibi proposita sint (honoraberis enim, ut audivisti ex regio mandato, honore divino); sin vero repudiatis, quae tibi debentur, praemiis, bellum subire malis, repulsis hostibus majori etiam honore afficieris." Est enim οὐκέθ' ὁμῶς pro *maxime*, ut Virgilianum illud: *non simili* poena . . *luetis* (Aeneid. I, 136.). Quae tamen interpretatio semper ex eo, quod subintelligendum est, fieri debet, cum e. g. οὐχ ὁμοίος est quoque pro *minor*, Il. IV, 410. — νόσφιν: Il. IX, 348.; XII, 466. νόσφι θεῶν, Vossius: *ausser ein Gott*; sensu quidem recte; est pro ἄνευ θεῶν: „nisi cujusdam deorum ope;" Od. XIV, 451.: *ohne Beisteuer*, cf. vers. seq. κτεατ. ἑοῖσιν. — Adverbialiter Od. XI, 544.

§. 11.

Ἕνεκα, wegen, Il. I, 94.; Od. XI, 544. cum verbo χολοῦσθαι. Il. I, 174. 214. 291.; II, 138.; Od. III, 212., ubi abundare nonnullis videtur; conjungendum autem est σῆς μητέρος εἵνεκα cum κακὰ μηχανάασθαι.

§. 12.

Δέμας, nach Art, wie, praepositionis loco positum est Il. XI, 596.; XVII, 366.; XVIII, 1., qui loci fortasse ad illustrandum Il. V, 4 sq. inservire possint.

II. *Quae solum Dativum regunt.*

§. 13.

Ἐν (εἰν Il. V, 160.; ἐνὶ Il. I, 30.; εἰνὶ Il. VIII, 199.) est his apud Homerum significationibus:

a) ut *tempus* et *locum* indicet, quo aliquid fieri narratur: *in*, ita tamen, ut propiorem, quam praepositio latina *in*, relationem exhibeat. De *tempore* cf. p. 10 sq. — De *loco:* Il. I, 358. 396. 297.; II, 223.; I, 14.; VI, 47. (ubi οἴκῳ deest, ut Od. VII, 132.); Od. XXII, 411. ἐν θυμῷ: clam, apud te cohibeas laetitiam tuam. — De terris et urbibus: Il. I, 155., III, 244.; de hominibus, *unter* (inter, alias apud Homerum μετὰ cum Dativo) Il. I, 109. 398.; Od. XII, 383. cl. 385. — Pauci tantum loci reperiuntur, in quibus haec praepositio remotiorem quandam relationem significat: Il. IV, 422. ἐν αἰγιαλῷ; II, 688.; XXII, 318.; Od. V, 466.; Il. IX, 97. ἐν σοὶ μὲν λήξω.

b) *locum* designat, *in* quem (εἰς est potius *versus*) motus quidam fit: Il. I, 441.; II, 175. 418. (ἐν κονίῃσιν conjungendum cum πρηνέες, sc. πεσόντες, cf. Il. IV, 482. 544.); V, 161. cl. III, 209.; V, 215. 317. 370.; VI, 169., VIII, 166.; XVIII, 545.; XXIII, 132.; Od. IV, 785.; XIV, 422. Sunt tamen quamvis rara exempla, quibus et hoc sensu remotiorem quandam relationem exprimit haec praepositio: Il. VI, 65. λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, cf. XIII, 618.: *auf die Brust* etc.; XVIII, 521. ἵκανον ἐν ποταμῷ, *an den Fluss* (cf. Od. V, 466.). Ita est ἐν χερσί, modo *in manum* (Il. I, 585.), modo *manu* (Il. VIII, 116. 221.; XIX, 251.) XXII, 61., ut solius Dativi vicibus fungatur, ἐν πυρὶ καίειν Il. XXIV, 38. cl. VIII, 182.; V, 386.; Od. XII, 161.; XIII, 292.; XXII, 54.; Il. XIX, 186. Eodem modo interpretandum ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι Il. I, 587.; Od. VIII, 459., quocum interdum σὺν commutatur, ut ἐν τεύχεσιν et σὺν τεύχεσιν. — Ἐντὸς eodem sensu et structura Il. I, 432.; Od. XVI, 324.; ἔντοσθε Od. XVII, 339.

In *compositione* servat haec praepositio vim suam: Il. I, 311. 481. 593.; II, 56. 202.; VI, 519.; Od. XII, 293. 419.; XIII, 421. (ἐνθύμιος); XV, 218. 413. Verbo ἐναίρειν Il. XX, 96., XXI, 26. vim intendere et propriam τοῦ *spoliare* reddere videtur, unde τὰ ἔναρα.

§. 14.

Σὺν, cujus

a) tritiſſima haec eſt ſignificatio: *mit*, *ſocietatem* quandam indicans: Il. I, 227. Addito pronomine αὐτὸς aliis in locis Homerus quoque σὺν omittere ſolet; Il. VIII, 24. 290.; IX, 542.; XXIII, 8.; Od. XIV, 77.; XX, 219.; XXI, 54.; aliis addit: Il. IX, 194.; XII, 112.; XIV, 498. — Frequentiſſima eſt phraſis σὺν θεῷ, cum deo (auxiliante) Il. III, 439. cl. 440.; IX, 49.; XI, 792.; XXIV, 430.; Od. VIII, 493.; XIII, 391.

b) uſurpatur ab Homero (ut a nobis: *mit*), ſenſu *inſtrumenti* cujusdam, ubi Latini ſolo Ablativo uti ſolent: Il. IV, 161 ſq.; V, 220.; VIII, 530. cl. 376.; Od. V, 293. Medii fere generis ea loca eſſe videntur, quibus cum et ſocietas et inſtrumentum ſignificetur, Latini Participiis uti ſolent. Il. I, 389. (cl. Od. XI, 161.); II, 47. 450.; III, 29.; IX, 80.; X, 151. 480.; XVI, 368. 156. (armatus); Od. XXIV, 193. ἄκοιτιν σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ (magna virtute praeditam).

In *compoſitione* tuetur propriam vim Il. I, 8. (alio ſenſu II, 182.) 76. (*com*parare) 124. 537. 579. (*con*turbare, *com*miſcere); II, 55. 339. 381.; IV, 269. cl. Od. VIII, 139. (*con*fundere, quocum compares συνάξαι Il. XXIII, 467., alias κατάξαι VIII, 403.); Od. VII, 270.; VIII, 99.; XX, 245. — Il. XXI, 502. συναίνυτο vim augere videtur et Od. X, 42. κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες videtur poëta canere voluiſſe κενεαῖς σὺν χέρσιν, quod mutabit metri cauſa; aut tmeſis eſt. — Duobus tantum locis σὺν cum numeralibus conjunctum diſtributiva facit Od. IX, 429. et Il. X, 224.

III. *Quae ſolum Accuſativum regunt.*

§. 15.

Εἰς (ἐς Il. VI, 378., XVI, 574.) ſignificat:

a) *in, nach, auf* (in, verſus) de omnibus terris, urbibus, locis et ſuperioribus et inferioribus: Il. I, 100. 141. (Od. X, 351.) 222. 402. 423.; II, 271.; III, 364.; VI, 404. 378. (ubi deeſt οἶκον, cf. VIII, 367.; Od. II, 195.; VIII, 418.); XI, 196. cl. 211 ſqq; XIII, 451.; XVIII, 469.; Od. III, 293; VII, 254. (cum Dativo Il. XXIV, 154.); XI, 392.; XII, 81. Saepiſſime hac in ſtructura prae-

positionem omitti, cuique gnaro et Homeri et Atticorum lectori notissimum est, cf. supra dictum p. 17 dicunt. Solet Homerus quoque, ut semper fere Latini convenire in aedem Jovis), omnibus verbis conventum quendam significantibus addere εἰς Il. II, 303.; Od. IV, 581. (sc. ῥοάς). — Sensu: *usque ad* est: Il. XVI, 640.; XVIII, 353.; Od. VII, 87. — De *hominibus* usurpatur Il. VII, 312.; VIII, 272.; XIII, 756.; XV, 402.; XVI, 574. (quo loco ἱκέτευσε ἐς Πηλῆα etc. significantius, quam τοῦ Πηλῆος est pro: ἦλθεν ἱκετεύσων); Od. XI, 331. — Perpaucis tantum locis εἰς propriae Homerici ἐν significationi accedere videtur Il. I, 220.; XVIII, 215.; XXIV, 795.

b) adhibetur ad significandam certam uniuscujusque rei, praesertim *temporis partitionem: auf, in:* Il. V, 465.; VIII, 404. 538.; XIX, 32.; Od. III, 138 sq.; IV, 86. 526. 595.; IX, 135.; XI, 351.; XVIII, 122.; Il. II, 126.

c) designat *usum* aut *consilium* quoddam: *zu,* Il. I, 226.; XV, 310. 533.; XVIII, 245.; XIX, 36.; XX, 137.

d) duobus tantum locis eam, quae posterioris temporis scriptoribus usitatior est, significationem reperi: *in Absicht auf, an (κατά),* Il. III, 158.; XVI, 821.

e) Digna sunt denique, quae singulariter notentur, haec fere loca: Il. II, 379. ἐς μίαν βουλεύειν; IX, 102. cll. XI, 789. et XXIII, 305.; XXIII, 148. ἱερεύσειν ἐς πηγάς, cl. XVI, 574.; Od. V, 458. ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, ita ut ἀρτίφρων esset; XIX, 144. εἰς ὅτε κεν, cf. Il. V, 466. εἰςόκεν. — Forma εἴσω (ἔσω Il. XXIV, 199.) cum Accusativo eadem, qua εἰς, significatione est: Il. VIII, 549.; XXIV, 145. (Ἴλιον εἴσω cum ἄγγειλον, ut Od. IV, 775.); aliter Il. XIII, 553. Od. VII, 135. Genitivus δώματος non ab εἴσω pendere videtur.

In *compositione*, qua haec praepositio vim sibi suam tuetur, cum nihil est, quod notatu dignum sit, haec tantum loca indicabo: Il. I, 142.; IV, 4.; XVII, 564.; XXI, 417. 494. 610.; XXIII, 622.; Od. VI, 91. ἐςφόρεον, sc. τὰ εἵματα εἰς μελ. ὕδ., cf. 157., XII, 317., XVII, 52.

§. 16.

Ἀνά, motum significans, est: *durch, längs:* Il. I, 10. 53. 570.; IV, 251.; V, 74.; XII, 333.; XVIII, 4. 546.; XXIII, 716. Etiam promiscue cum διά usurpatur Il. X, 198. (cl. Od. XIV, 34.), cum alias ita a διά discrepet, ut non *transitum*, sed

internam quandam *obambulationem* (ἐπιπώλησις) significet. Reperitur quoque jamjam apud Homerum ea, qua Attici saepissime utuntur, hujus praepositionis significatio: *längs hinauf*, Od. XXII, 176.; XII, 143. De *tempore*, Il. XIV, 80. — Addit Homerus *Dativum* quoque huic praepositioni: *oben an, auf:* Il. I, 15. VIII, 441.; XIV, 352.; XVIII, 177. — Postremo notentur loca: Il. II, 250.: ἀνὰ στόμα ἔχειν (ut Herodotus sensu bono: πᾶς ἐν στόμασιν ἦν ὁ ζωπ.) cl. XXII, 452.; Od. VIII, 377.: ἀν' ἰθὺν, cl. IV, 434.: πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν; Od. IX, 209.: ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν, cf. IV, 41.: *an, zu.*

In *compositione* praepositio ἀνὰ saepissime usurpata has potissimum significationes habet:

a) auf, in die Höhe: Il. I, 68. 191. 236. 312. 450. 496. 586. (*sey nicht niedergeschlagen;* erecto animo sis); IX, 433.; XI, 800.; XIV, 436. (ἀνέδραμεν); XVII, 297. cl. XVIII, 56.; XVIII, 315.; Od. X, 29.; XIII, 78.; XX, 123. (ἀνέκαιον). Ex ipsa hac ratione derivandae esse videntur significationes verbi ἀνίημι, quod est: 1) *in die Höhe schicken*, Od. XII, 105.; 2) *bewegen, aufheben*, Il. VI, 256.; 3) ubi pro καταλείπειν esse volunt Il. II, 34. 71. 276., idem cum priori est: ὕπνος ἀνίησί με, somni deus (cujus est ἀνδρῶν ὄμματα θέλγειν, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρειν) me excitat, expergefacit.

b) Proxima huic significatio est: *zurück, weg:* Il. XVI, 437. (ἀναρπάξας); III, 35. (cl. XVIII, 582.) 48. 77. 348.; V, 443. 599. (cum ὀπίσσω) 751.; Od. I, 152. (ut Virgilii mensae repostae Georg. III, 527.); II, 105.; IX, 178.; XII, 104.; XIII, 78. Proximam priori hanc esse significationem, testimonio est, quod compluribus verbis utraque simul inest: ἀναιρεῖν (tollere): *α) in die Höhe nehmen*, Il. I, 449.; XVI, 10.; Od. XIX, 22. (amplecti); XXII, 9.; *β) wegnehmen*, Il. I, 301.; ἀναβάλλεσθαι: *α) sich in die Höhe richten, anschicken*, Od. VIII, 266., XVII, 262.; *β) zurückwerfen, aufschieben*, Il. II, 380. 436.; ἀνέρχεσθαι: *α) hinaufgehen*, Od. XIX, 190.; *β) zurückgehen*, Il. VI, 187., XIV, 28.; ἀνάγεσθαι, Il. I, 478.; Od. XVIII, 89.; XIX, 202. Ex eadem hac significatione (*zurück*) interpretanda est vis *negativa*, quae inest verbo ἀνανεύω Il. VI, 311., Od. IX, 468. (contrarium κατανεύω l. c. 490.); est enim capite retrorsum moto (repulsae signo) sententiam suam promulgare. — Loco Od. XIII, 326. γαῖαν ἀναστρέφ. est pro στρέφεσθαι ἀνὰ γ.

§. 17.

Praepositionis ὡς (zu) unum tantummodo exemplum est apud Homerum: Od. XVII, 218.

IV. *Quae vel Genitivum vel Accusativum regunt.*

§. 18.

Διά. 1) cum *Genitivo* conjuncta haec praepositio in omnibus locis, quantum equidem intellexi, est: *durch*, *locum* designans: Il. II, 458.; III, 263. 357.; IV, 135. 481.; V, 250. 503. 562.; IX, 478.; XIII, 755.; XX, 479.; XXII, 309.; Od. IX, 298.; XIX, 564.; Il. VI, 226.; XII, 104. (quibus locis et ἐν dici potuisset) cll. XIII, 204., XVII, 293., XXIII, 696. Eandem significationem servat in locis Il. IX, 468., XXIII, 33., ubi διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο conjuncto cum τανύοντο, non est, quod haesites.

2) cum *Accusativo*:

a) pro maxima quidem parte eandem, quam cum Genitivo conjuncta, habet significationem: *durch*, de *loco*: Il. I, 600.; II, 40. cl. 345.; IV, 230.; XIV, 91.; XV, 1.; XVII, 283.; XX, 269.; XXII, 190.; XXIII, 122.; Od. VII, 40.; XVI, 276.; XVII, 72.; XVIII, 123.; Od. VII, 40.; XVI, 276.; XVII, 72.; XVIII, 153.; promiscue cum Genitivo Il. VII, 247. cl. 251. De *tempore*: Il. II, 57.; VIII, 510.

b) *durch*, instrumentum significans: Il. I, 72.; X, 497.; XV, 71.; Od. VIII, 520.; XIII, 121.; XIX, 523. Idem est Il. XV, 41. (cl. V, 874.); Od. XIX, 154.; XXIII, 67. Facile intelligitur, proximam huic esse significationem *causalem*, cujus tamen nullum reperitur apud Homerum manifestum exemplum.

In *compositione* a) servat significationem primitivam: *durch*, Il. VIII, 491.; XIV, 344.; XXIV, 716.; Od. XII, 102.; XIX, 575. 578. (qua structura saepius Accusativus quoque, ut Il. I, 483. cl. II, 785.). Plurimis locis rem *ad finem perductam* significat Il, I, 166. 367.; II, 691. — b) *separationem* indigitat, ut nostrum *durch* in verbis *durchreissen*, *durchschneiden*, i. e. *entzwei*, *auseinander*: Il. I, 6. 531.; II, 476. 655.; III, 315. 344.; V, 158.; VII, 292.; IX, 333.; XVII, 522. 729.; XX, 280. 416.; Od. XVIII, 339. 340.; XIX, 333.; XX, 341.; XXIV, 532. — c) cum *adjectivis* compositum, ubi ζα... esse dicunt, auget notionem, ut latinum *per*: Il. I, 38.; III, 220.

§. 19.

Κατὰ, 1) cum *Genitivo* conjuncta ubique *motum* ſignificat e *ſuperiore* in inferiorem locum: **von oben herab** (de): Il. I, 44.; IV, 452.; XIII, 772. (cl. XV, 557., XXII, 411, XXIV, 728.); Od. VIII, 508.; XIV, 399. Idem eſt in illa phraſi Il. V, 659.: τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, i. e. νὺξ χυθεῖσα κατ' ὀφθαλμῶν (ὥσπερ καλύπτρα), cf. XVI, 344.; XVIII, 24.; Od. VIII, 85.; et in illa Il. VIII, 410. et XV, 79.: βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, ſi quis enim montem quendam deſerit, deſcendere putatur, etiam deus iter faciens in Olympum. — Nonnullis locis eſt: **hinab** (quae vero differentia ex ſola dicentis cogitatione et ſtatu pendet): Il. III, 217.; XIII, 504.; XIX, 39.; XXIII, 100. Nil interdum intereſſe utram ſumas, teſtimonio eſt locus Il. IX, 15.

2) cum *Accuſativo* conjuncta haec praepoſitio ubique fere obvia exhibet:

a) *ſignificationem loci* latiori quidem ſenſu, ita tamen, ut usque fere motus quidam lateat: **zu**, **nach**, **an**, **in**: Il. I, 409. 424. 484. 487.; II, 47.; III, 36.; VI, 136. (contra **an**, **durch**, i. e. **heraus**: Il. XIV, 518.; XVII, 86.); V, 46. 66. 579. (ubi ſaepiſſime deeſt, e. g. 582., quo loco ut ſaepiſſime participia ſine ulla ad commutandam ſtructuram vi poſita ſunt); VIII, 131.; XVI, 646.; XVIII, 286. (cl. 255. 266.); XXII, 1.; Od. IX, 153. Unde fit, ut paucis quidem locis etiam pro μετὰ poſitum ſit: Od. III, 72.; XI, 479. Significatio motus cujusdam ex veterum, praeſertim Graecorum more et illis locis ineſſe putanda eſt, in quibus noſtra lingua eam reſpuere nonnullis videtur. Il. I, 193 229. 483.; II, 99. (*hin auf den Sitzen*) 130. 399. 438.; III, 151.; VI, 56. 287.

b) exprimit *convenientiam* quandam: **nach**, **gemäſs** (pro): Il. I, 286. 136. (cl. IX, 108.); II, 214. 362.; III, 59.; VI, 333.; Od. V, 327. 461.; XII, 204.; XIV, 254. Ejusdem generis eſt Il. I, 271.: καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ (pro mea parte), cf. II, 366. Euſtathius: κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν.

In *compoſitione* haec praepoſitio vim ſuam retinet eam potiſſimum, quam cum Genitivo conſtructa habet: **herab** (*hinab*), **nieder**: Od. I, 303. 330.; XII, 77.; XVIII, 206. (notatu dignus Accuſativus cl. Il. VI, 288.); XIX, 205 ſq.; XXIV, 100.; Il. I, 68. 413. 464. 475. 514. (κατάνευσον capite in adverſum declinato); II, 414. 670.; III, 51.; IV, 475.; V, 36. 417. 870.; VI, 53.; XVI, 293. Idem Il. IV, 157.: κατὰ ὅρκια etc., *niedertreten*, *mit Füſsen treten*, alias ὑπερβαίνειν Il. III, 107. (Soph. Aj. 1335. Brunck.).

Res depressa saepius evanescit: Il. I, 81. 460.; XXII, 354.; VI, 202.; XVII, 225.; XX, 227.; XXI, 24.; Od. IX, 510.; XXIV, 296. — Paucis locis cum substantivis aut adjectivis composita, alteri significationi, quam cum Accusativo conjuncta habet, respondet: Il. II, 668.; Od. XXII, 392. (contrarium ἀποθύμιος Il. I, 562.).

§. 20.

Ὑπὲρ, (ὑπείρ, Od. IX, 254.).

1) cum *Genitivo* his est apud Homerum significationibus: *a*) *über* (super): Od. I, 137.; VI, 107.; XVI, 471.; Il. II, 20.; IV, 528.; motum indicans: Il. XV, 382.; XX, 279.; XXIII, 73.; XXIV, 320.; Od. XII, 406.; XVII, 575. Cui significationi quam sit affinis *jenseits* facile intelligitur: Il. XVIII, 228.; Od. XIII, 257. (cl. III, 73.); XIV, 300. — *b*) *für, d. h. zum Besten*: Il. I, 444.; VII, 449.; XII, 5. — *c*) *über* (de): Il. VI, 524.; XII, 424. (licet hoc loco et ita interpretandum esse videatur, ut sit: ab utraque parte, *jenseits derselben, d. h. vor und hinter*). — *d*) additur verbis γουνάζεσθαι et aliis ejusdem significationis pro πρός, *bei*, quod posterioris aevi scriptoribus usitatius est: Il. XV, 660. 665.; XXII, 338.; XXIV, 466.; Od. XV, 261.

2) cum *Accusativo* ubique *motum* significat: *über*, Il, V, 16. 851.; X, 373. (ubi ἀΐξασα suppleri licet); XII, 289.; XXIII, 227.; XXIV, 13. Proxima est significatio: *wider (über das Maass, das Rechte hinaus)* postea παρά: Il. III, 59. 299.; IV, 67.; VI, 333.; XVI, 780.; XVII, 321. 327.

In *compositionibus* est: *über*: Il. II, 426.; III, 107.; VI, 208. (i. e. ἔξοχος); V, 138. (cum Accusativo XX, 327.; XII, 468.); XXIII, 637.; Od. VII, 90.; auget vim (ut διά, per), Il. II, 116. 746.; VI, 111.; XI, 297.; est enim ὑπέρθυμος non magis odiosum aliquid (*übermüthig*, superbus, ὑβρίζων) quam ὑπέρδικα Soph. Aj 1119. Brunck. Alia quamvis proxima et ex structura cum Accusativo interpretanda significatio est locis: Il. XVII, 330. (ut *ultra* pro *extra*); XV, 185. cl. Od. XVII, 268.; Il. II, 155.; XX, 30.; Od. I, 34., ubi est *wider*.

V. *Quae vel Genitivum, vel Dativum vel Accusativum regunt.*

§. 21.

Ἀμφὶ (ἀμφὶς, Il. V, 723.; XI, 634).

1) cum *Genitivo* conjuncta haec praepositio duobus tantum locis legitur apud Homerum: Il. XVI, 825. et Od. VIII, 267., quo in utroque significare mihi quidem videtur: *um* (*d. h. über*, de). In priori loco πίδακος ἀμφ' ὀλίγης ad ἐθήσατο χάρμῃ referendum puto. At Vossius non causae, sed loci significationem inesse existimat; et Wolfius optimo sane jure post *μάχεσθον* interpungi vult, quoniam ubique verba, quibus certamen significatur, *ἀμφὶ* conjunctum cum *Dativo* habent; quare Il. IX, 412.; XVI, 496. et aliis *ἀμφιμάχομαι* cum Accusativo et Genitivo continuum scripsisse videtur.

2) cum *Dativo* conjuncta indicat *a*) *locum: um, an*, Il. I, 465., 481.; II, 388.; XVII, 4. *nahe an*; Od. XI, 423. *geschmiegt an, auf*, cll. V, 371. et XII, 433. et XIX, 278.; deinde *motum* quoque: Il. II, 45.; III, 328 sq.; V, 722.; XVIII, 344.; Od. VI, 9.; XIV, 23.; XVII, 38. *ἀμφὶς* est Il. V, 723. — *b*) additur verbis *μάχεσθαι* et similibus, ut *causam* certaminis innuat: *um, wegen*, Il. III, 70. cl. 137; XI, 672.; XII, 421.; XVI, 647; Od. XXII, 227; quamquam interdum *locum* tantum modo significat: Il. V, 466.; XII, 175.; XIII, 496.; XVI, 565. cl. 568. ita ut interdum ambiguum sit, utra altera significatione praestet, ut Il. V, 451. Dubitari tamen nullo modo potest, quin *ἀμφὶ* cum Dativo *notionem causalem: um, über, was anbetrifft*, habeat: Il. VII, 408.; XIII, 382.; XXIII, 88.; XXIV, 108.; Od. I, 48.; IV, 151. 153. cl. 170.; V, 287.; XI, 546.; XIV, 338., 364.; XVII, 555.; XIX, 95.; XXIV, 263.

3) cum *Accusativo*, *a*) *locum* designat, in *quem* motus fit: *um, an*, inprimis, qua hujus praepositionis vi et posterioris aevi scriptores frequentissime utuntur: *in die Gegend, in die Nähe von*. Monendum tamen iterum iterumque et hic et in universo veterum praesertim Graecae linguae usu, Graecos saepissime *motum* quendam exprimere, quibus locis recentiorum linguarum indoles *requiei* notionem requirere videatur: Il. I, 409.; IV, 295.; V, 476.; XI, 706.; XVII, 290. 388.; XVIII, 30.; XXI, 442.; Od. VIII, 502. 506.; X, 212. Eandem significationem valere puto Od. XI, 510. Rarissima enim est *b*) altera hujus prae-

positionis cum Accusativo conjunctae vis: *um*, *über* (de). Dubitari vix de aliis nequit locis, nisi: Il. XVIII, 339.; Od. XIX, 46.; ambiguus videri potest Od. XXIV, 45.

Compositum reperitur cum adjectivis, substantivis verbisque et ubique servat primitivam suam vim: *um*, idque, Accusativo addito *locum*, Genitivo, *caussam* significans: Il. I, 37. 103. 584. 607.; II, 165. 389. 700.; XI, 713.; XVI, 66. 73. 290.; XVIII, 37. 186.; XXI, 203.; Od. VI, 122.; VIII, 523. cl. 527.; X, 227.; contra Il. XVI, 496. cl. 497.; XVIII, 20; Od. IV, 820.

§. 22.

Ἐπί.

1) cum *Genitivo* est: *an*, *auf*: Il. I, 46. 461.; V, 249. (sc. ὄντες) 550.; X, 80. 173. (Eust. παροιμιῶδες ἀντὶ τοῦ νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστιν κ. τ. λ.); XIII, 565.; XXII, 153.; XXIV, 190. (cl. 273.) (aliud est, ac δῆσαί τι ἔκ τινος); Od XII, 27. 358.; XIX, 277. Notandi inprimis loci: Il. VII, 195.; XIX, 255. *Motus* significatur Il. I, 485. 536.; III, 5.; XI, 546.; XXI, 454.; XXII, 45.; Od. I, 278. (rariori structura pro μετὰ τὴν etc.); V, 238.; VI, 252., X, 140. (rectissime Dativus νηΐ (sc. σὺν) propter medium κατηγαγόμεσθα, i. e. ex alto subducere); XIV, 357.; XVI, 325.; XIX, 470.; XXI, 41. — De *tempore* usurpatum est: *zur Zeit*, Il. II, 797.; V, 637.; IX, 403.; XXII, 156.; XXIII, 332.

2) cum *Dativo* conjuncti frequentior usus ejusque principalis significatio est: *bei* (*auf*, *in*, *zu*) Il. I, 559.; II, 312.; III, 195.; IV, 420. 443. 470.; V, 883.; VI, 25.; XI, 5.; XIII, 485. 654.; XIV, 32.; XVI, 661.; XX, 390.; Od. XVI, 99. 111.; XVIII, 414.; XXII, 427. (aliis locis vel μετὰ ταῖς vel τῶν). Saepissime solum *additamentum* indicat more τοῦ πρὸς c. Dat. a posterioris aevi scriptoribus frequentati: *dazu* (*dabei noch*), Il. VIII, 262.; IX, 639.; XIV, 130.; XXIV, 231.; Od. III, 113.; VII, 120.; XII, 362.; XXII, 264.; XXIV, 277. Uno quantum cognovi, loco *usum* innuit: Od. XVIII, 44. ἐπὶ δόρπῳ. — De *tempore* est: Il. VIII, 529.; X, 48. (*einen Tag lang*, *während des Tages*, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Schol.); XIX, 110. 229.; Od. XIV, 105.; XII, 105. Quo modo interpretandus esse videtur locus Od. VII, 216.: οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο, quem cum vertunt: „nihil est molestius ventre esuriente", recte quidem

faciunt; interpretantes autem *ἐπὶ στυγερῇ γαστέρι* esse pro *στυγερῆς γαστέρος* (ut *ἀντὶ* et *πρὸ* interdum pro *ἢ* comparativum sequuntur cf. *Matthiaei* Grammat. Graec. §. 440., ubi tamen vir egregius locum Virgilii Aeneid. IV, 502.; minus recte interpretatur; est enim *quam morte Sichaei: als beim Tode des Sichäus*) in errore versantur. Interpretandum potius est; „tempore ventris esurientis, i. e. esurienti cuique nihil molestius est (sc. eâ ipsâ)." — Similis ratio et vis hujus praepositionis cum verbis *γελᾷν*, *χαίρειν* et aliis ejusmodi conjunctae, ubi cum *de*, *über* reddunt, male negligunt, quid intersit inter structuram cum *Genitivo* et cum praepositione *ἐπὶ* c. Dat.; haec enim *remotiorem* quandam relationem innuit, ut nostrum: *sich freuen bei etwas*. (Significavi nuper aliquid hac de re in libello meo: *Anleitung zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Griechische. 1r Cursus. Halle* 1813. p. 216.); Il. II, 270.; XXIII, 784. (cl. 840.); Od. XX, 358, 374.; XXII, 412. Proximum huic est, ubi manifeste *causam* indicat: *um, wegen*, Il. I, 162.; IX, 492. 602.; X, 304.; XIII, 104. (*nicht des Kampfes wegen, auf Kampf (gefasst)*, ad pugnam parati); XVIII, 501.; XXI, 445.; XXIII, 274. 574.; Od. XVI, 19.; XXII, 75.; Il. XXI, 585.; XXIII, 776. (pro Dativo, i. e. in honorem) contra Il. XVII, 236. 400. 543. locus significari videtur. — *Motum* indicat: Il. I, 55. 88. 382. 437. (cl. 485. sq.); II, 6. 89.; III, 89. 132.; IV, 251. 273.; V, 327. 829.; VI, 213.; XI, 274. 293. 583.; XIV, 165.; 401. 441.; XV, 458. 464.; XXIII, 362.; Od. VI, 75.; XVII, 330.; imprimis *sensu hostili*, *in, gegen* saepissime additum verbis *μάχεσθαι* et aliis (quae et solo Dativo utuntur) Il. II, 472.; III, 15.; IV, 352.; V, 629. sq.; XVII, 459.; XXI, 174.; Od. IV, 822.; X, 214.; XXII, 303.

3) cum *Accusativo* ubique *motum* significat quamvis nostris repugnantibus linguis: *zu, nach:* Il. I, 12. 168. 350. 440.; II, 18. 159.; VI, 43.; X, 213.; XIII, 459.; XIV, 227. 437.; XV, 80.; XVIII, 565.; Od. II, 252.; III, 421. (aliis locis *μετὰ, κατὰ*); XII, 439.; Il. II, 218. 308. 526. 765.; VII, 446.; IX, 174. 360.; X, 27.; XVII, 116. 447.; XXIV, 202. 535. (cl. Od. XVI, 385.); Od. I, 183. 299.; II, 370.; III, 3. 142.; VII, 90. 239.; XIV, 403.; XXIII, 76. *Usum* significat: Il. VI, 79. cl. Od. IV, 434. (ad qualemcunque rem, omni ratione); et ut *ad* est interdum pro *secundum* ita *ἐπὶ* Od. V, 245. — De *tempore* usurpatum est: *auf, in*, Il. II, 299.; IX, 415.; Od. XII, 407.; XIV, 193.; XVII, 341. — Il. IV, 384.

est: *auf Bothschaft;* Il. XVI, 392. ἐπὶ κάρ, *aufs Haupt vorwärts hin*, praeceps, ἄνωθεν Schol.

In *compositione* retinet vim: *auf, zu, an:* Il. I, 22. 29. 31. 50. 89. 475.; II, 125. 234.; III, 12.; VI, 68. i. e. ἐφιέμενος, cupidus; IX, 214. cl. VII, 426.; XVII, 650.; XIX, 107.; Od. I, 273.; II, 316.; V, 50.; VI, 45.; VII, 248.; VIII, 14. (ex similitudine τοῦ ἀμφιμάχεσθαί τι); IX, 538.; XXI, 141.; XXIII, 13. 55. — Saepissime solum additamentum dat: *dazu noch, überdiess*, Il. I, 25. 295. 326. 383. 462.; IV, 423.; XVIII, 310. 312. (sc. λόγον) 529. 612.; XXIII, 796. Ἐπίορκος et ἐπιορκέω jamjam sensu posteris frequentato ubique est: *per*jurare; Il. III, 279.; XIX, 188.

§. 23.

Μετά.

1) cum *Genitivo* non frequens ejus usus est apud Homerum; quovis loco vim habet: ***mit*** (cum), Il. XIII, 700.; XXIV, 400.; Od. X, 320.; XVI, 140.

2) cum *Dativo* usque est pro ἐν subsequentis aevi scriptoribus proprio: ***unter*** (inter): Il. I, 252. (cum enim Genitivus additur verbis regnandi manifestior, est *subjectorum* significatio) 368. 503. 516. 525.; II, 93.; III, 321.; VI, 323. 375.; XVI, 240. (*in der Mitte von*, i. e. ἔχων); XVIII, 130.; XIX, 50. 110.; XXII, 49.; XIII, 668.; Od. III, 91.; VIII, 156.; IX, 369.; XV, 400. (et *inter mala*, malis circumventus). Deest Od. I, 71. — Plurimis locis est, ut ἐν: ***in***, Il. V, 344.; IX, 434.; XI, 4.; XIII. 200. 579. (*zwischen, mit den Füssen*); XIV, 264.; XVIII, 419.; Od. II, 148. μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο (alio loco ἅμα πνοιῇς ἀν.) eandem habet rationem: *im Winde.*

3) cum *Accusativo* ubique est: ***nach*** et quidem de ***loco:*** *zu, hinterher, nächst:* Il. I, 222. 423. 478.; II, 376. 674.; VI, 21.; VII, 228.; X, 516.; XIII, 301. 513.; XIX, 346. cl. 275.; XXII, 140.; XXIV, 575.; Od. II, 406.; VI, 115.: XII, 247. cl. 244. — Saepissime significatur etiam consilium quoddam et voluntas aliquid perficiendi: Il. VII, 418. (ut nos: *nach Holz* sc. ut afferant; Il, XIII, 247 sq.); XIII, 252.; XV, 52.; XX, 329.; Od. I, 184.; II, 206. 308.; XX, 153.; XXI, 17. — Rarior ejus usus est de ***tempore:*** Il. XVIII, 96.; XXIII, 227. (quo tamen loco melius de aurora Luciferi vestigia premente interpretari nobis videmur, ut Od. XVII, 336.) — Loci singulares: Il. II, 143.; IX, 54.; XVII,

149.; Od. IV, 652.; XVI, 419.; XXII, 352. ubi est aut pro μετὰ cum Dativo aut pro κατὰ cum Accusativo; ex ultimi loci ratione interpretandum quoque compositum μεταδόρπιος Od. IV, 194.

In *compositione* plerumque est: **nach, hinterher:** Il. I, 48. 283.; II, 241. 265. 386.; V, 80.; VI, 86. 280. 341.; XIV, 443.; XVI, 779.; XVIII, 532.; XXI, 422.; Od. III, 83.; VI, 132. 222. cl. 133. (alias cum Accusativo); XII, 312.; XVII, 285. Ex notione *hinter, rückwärts*, facillime derivanda est *verkehrt, umgekehrt:* Il. I, 199.; IX, 648.; XVII, 114.; Od. IV, 612.; V, 286.; XXIII, 188. — Altera minus frequens significatio est: **unter, mit:** Il. I, 58. 73. 140.; IV, 316.; V, 19. (*zwischen*); VI, 296.; XVII, 373.; Od. VIII, 293.; XIII, 46.; XVIII, 48.

§. 24.

Παρὰ.

1) cum *Genitivo*, si *quietis* statum significat, primitivam suam vim habet: **neben** (*bei*): Il. IV, 468.; V, 28.; XIX, 253.; sin *motum*, id quod multo frequentius est: (**her**)**von**, Il. I, 190.; II, 596. 787.; IV, 500.; VI, 177.; VIII, 533.; XI, 1. 603. 795.; XII, 225.; XIII, 211. 744.; XVIII, 137.; XIX, 143.; XXI, 444.; XXIV, 429.; Od. III, 347. 431.; VI, 290.; X, 36. 146.; XII, 70.; XIV, 452.; XV, 158. Supplendum est in loco Od. XI, 327. cf. p. 9.

2) cum *Dativo* ubique est: **neben**, Il. I, 26. 89. 300. 415.; II, 54. 297. 355. 773.; III, 440.; IV, 1. 475.; V, 869.; VII, 135.; XVIII, 400.; Od. I, 440.; VIII, 337. 420.; XI, 460. *Motum* significare videtur Il. XIII, 617.; XII, 411.; Od. III, 37 sq. Eandem significationem (*neben*, *bei*) esse in his quoque locis puto: Il. XIII, 627 et Od. I, 123. φιλεῖσθαι παρά τινι, i. e. φιλότητος τυγχάνειν παρά τινι bono hospitio excipi *apud aliquem* pro *ab aliquo* (*freundlich* **bei** *jemanden bewirthet werden.*).

3) cum *Accusativo* semper *motum* significat (*hin*) **neben, zu:** Il. I, 327. 347.; VI, 42. 433.; VII, 190.; VIII, 121.; IX, 67.; XI, 109. 805.; XIII. 208.; XVII, 297.; XVIII, 143. 608. (*an*, ut Od. VII, 127); XIX, 40.; XXI, 206.; XXIII, 866.; etiam ubi latina magis quam nostra lingua *quietis* significationem mavult (cf. Il. VII, 156.): Il. I, 34. 318. 463. 476.; II, 522.; III, 272.; IV, 487.; XII, 30. XVI, 312.; Od. IX, 46.; XIII, 220.; XIV, 347.; XXI, 145. Quod *juxta* fit, saepe scopum non ferit, aut superat; itaque παρὰ est (ut ὑπὲρ, quod magis fere fre-

quentatum est Homero) *praeter*, *darüber hinaus*, *wider*: Il. XXII, 145.; Od. III, 172.; IV, 802.; XV, 298.; Il. XIII, 787.; Od. XIV, 509.

In *compositione* est: *neben*, *bei*: Il. I, 132. 174. 407.; II, 189.; VII, 156.; XIII, 597.; XVI, 2.; XVIII, 387.; XIX, 251.; Od. II, 237. cf. III, 74. *daransetzen*; X, 24.; XV, 324.; XXII, 65. 348.; *vorbei*: Il. IV, 272.; VIII, 311.; X, 346. 350.; XXIII, 515. 636.; Od. V, 417.; VIII, 230.; XII, 99.; XIX, 187. *um* (ut in nostro: *umstimmen*): Il. I, 577.; VI, 62. 337.; VII, 120.; XI, 793.; XII, 249.; XIV, 54.; Od. IV, 348. 465. XI, 488. (*suche nicht durch tröstende Reden meine traurigen Vorstellungen vom Tode umzuwandeln*); XIV, 131.; XX, 346.; *dagegen* (negative), Il. IV, 381.; XIII, 726.; Od. XV, 324.

§. 25.

Περὶ.

1) cum *Genitivo*: *über*, *um*, *wegen* (de): Il. VII, 301.; XI, 700.; XII, 423.; XV, 284. 416. 707.; XVI, 1. 476.; XVII, 157. 734.; XX, 17. 253.; XXIII, 659. 718; Od. I, 135.; VII, 191.; VIII, 225. (*ἐρίζεσκον περὶ τόξων*, i. e. *περὶ τῆς τοξοσύνης*); IX, 423.; XI, 403.; XVI, 234. (quo quidem loco duae constructiones *βουλεύειν φόνον τινὶ* et *βουλεύειν περὶ φόνου τινὸς* in unam coaluerunt); XVII, 371.; XXIV, 39. (contra vers. 37. *ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι κτείνοντο* de loco). Supplendum est in locis Od. XI, 174, 494. Eidem significationi locum esse apud verbum *ἀμύνεσθαι περί τινος* (alias *ὑπὲρ*) colligere licet ex structura verborum *μάχεσθαι*, *μάρνασθαι*: Il. XII, 142. 170.; XV, 496.; XVII, 397.; XVIII, 195.; ita ut ubique haec praepositio cum Genitivo conjuncta, non *locum*, sed *causam* designet, etiam Il. XVIII, 279. — Nonnullis in locis ordinem priorem significat: *darüber hinaus (vor)*, Il. I, 417.; II, 831.; IV, 257.; V, 325.; XIII, 374. Additum etiam Superlativo est Il. VII, 289.

2) cum *Dativo* est, *um* de *loco*: Il. I, 303.; II, 416.; XII, 401. 464.; XIII, 77.; XV, 648.; XVIII, 453.; (*μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν*); XXIII, 598.; Od. XVII, 471 sq., ubi, mea quidem sententia, primo *locus* designatur; sed quoniam qui *apud* aliquem pugnans moratur, plerumque et *pro eo* pugnare creditur, derivata haec significatio in hoc loco potior fiat necesse est vel propter sequens *εἵνεκα κ. τ. λ.* Similem rationem ostendi p. 36, 2. ex Od. I, 123. cf. quoque Il. IX, 461.

De *tempore* unum tantummodo locum reperi Od. II, 245. etsi hoc loco localem quandam relationem subesse putaverim. — Verbis metum significantibus iisque solis additur sensu: *de, um, für:* Il. V, 566.; IX, 433.; X, 240. Hic non omnino sibi constare videtur sermo Homericus, cum verbum simplex δείδια semper περὶ cum Dativo conjunctum habeat, composita cum περὶ et *Genitivum* et *Dativum*: Il. IX, 449.; X, 93.; XIV, 266.; XVI, 78.; XVII, 240. 242.; XXI, 328.; XXIII, 822.; Od. XIV, 527.

4) cum *Accusativo* eadem, qua cum Genitivo conjunctum vi utitur: *um de loco*, cum praesertim totum rei circuitum significare vult Homerus: *rund herum*, ut Od. XIII, 187.: Il. I, 448.; VI, 256.; VIII, 519,; XVII, 412. 760.; XVIII, 374. (ἑστάμεναι περὶ τοῖχον; *rund herum stehend an der Wand*); XX, 500.; XXI, 11. (ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, *umher in den Strudeln sich drehend*).

In *compositione* est: *herum:* Il. I, 236. 393. (cf. IX, 420); II, 410. cl. Od. XII, 356. (περιστήσαντο insigni modo pro περιέστησαν); VI, 320.; Od. VI, 232. (χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, i. e. περὶ τὸν ἄργυρον) cf. Il. V, 506 sq. et VIII, 331. ex licentia quadam veterum et ipsis scriptoribus usitata (Caesar de B. Gall. VII, 72: turres toto opere circumdedit, i. e. turribus totum opus); Od. IX, 80.; XXII, 466. (contra cum Accusativo est *superare* XV, 17.); Il. XXI, 163. περιδέξιος, i. e. *um und um rechts*; XI, 89. (περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ, *um und um, ganz und gar*). Unde fit, ut saepissime superiorem rei cujusdam gradum exprimat: *übertreffend, sehr*: Il. I, 466. 603. 607.; IX, 321. (οὐδέ τί μοι περίκειται, *ich habe nichts darum voraus, weil* etc.); XVIII, 549. — Cum verbis δείδια et similibus conjunctum, esse *de für, um*, supra monui, quibus addendi esse videtur loci: Il. XXIII, 485. et Od. XXIII, 78.

§. 26.

Πρὸς (προτὶ Il. XI, 831.; ποτὶ Il. I, 245.)

1) cum *Genitivo* significatio primaria esse videtur: *bei, an:* Il. VI, 456.; X, 428.; XVI, 85.; XXII, 514.; Od. XVIII, 162.; XXI, 347. (*neben:* nam cum distinctius dicere vult e *regione*, aut addit ἀντίον ut Od. XVIII, 333 sq. aut aliam structuram sumit. Locus Od. XIII, 110., quo manifesta est significatio: *versus, gegen*, unicus profecto est); Il. XXII, 198. (ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί, *längs der Stadt, neben der Stadt hin*). — Contra *her von* est: Il. XV, 670.; Od. VIII, 29. ex cujus

ratione interpretari velim Il. I, 160. Item Il. I, 239.; Od. VI, 207.: πρὸς Διός, *unter dem Einflusse, unter dem Schutze*. Ex eodem fonte manare videtur structura verborum ὄμνυμι κ. λ. πρός τινος (*bei*) Il. I, 339.; XIX, 188.; Od. XI, 67. πρὸς sexcenties deest ut Il. IX, 451. — Deinde additur verbis et passivis et neutris significatione: *von*, Il. VI, 57. 525.; XI, 831.; Od. XI, 302. Sunt tamen loci quibus inspectis conjunctio et transitus prioris in hanc significationem facili negotio intelligatur: Od. XVIII, 162. *damit ich um so geehrter werde bei meinem Gemahle*, i. e. *damit ich um so mehr von meinem G.* etc Cf. quae suprà monui p. 36. 2.

2) cum *Dativo* semper est: *bei*, *an*, Il. V, 425.; XIV, 398.; XX, 420.; Od. V, 329. 401. 433.; VIII, 378.; IX, 459.; et *motum* significat: Il. I, 245. (cf. Od. XVII, 237. cum Accusativo); XXI, 507.; Od. V, 415.; VI, 310.; VII, 279. Unus tantummodo locus Od. X, 68. luculentus est (ut subsequentis aevi scriptores sexcenties solent) de solo *additamento*: πρὸς τοῖσιν (insuper).

3) cum *Accusativo* ejusdem ubique significationis est, ita tamen ut motum indicet: *zu*, *an*, Il. I, 420. 426.; II, 310.; VI, 235.; VI, 467.; XIV, 403.; Od. VI, 95.; VIII, 374.; IX, 301. Item in locis, quales Il. XVII, 90. 442; Od. V, 285.; XIV, 331.; XIX, 288. Ex ratione loci Od. XII, 81. πρὸς ζόφον, εἰς ἔρεβος τετραμμένον interpretandi sunt: Od. IX, 26.; VIII, 66.; V, 402.; Il. XI, 622. (*gegen*, versus). Proxime accedit sensus hostilis: *gegen*, contra: Il. XVII, 471.; IV, 378.; XVII, 98. (πρὸς δαίμονα, contrarium: σὺν θεῷ) 264. (ποτὶ ῥόον, contrarium κατὰ ῥόον).

In *compositione* est: *zu*, *an*: Il. I, 84.; II, 48.; V, 515. 879. (προτιβάλλεαι, i. e. λυπεῖς; μάχιμος λέξις dicit Eustathius: increpare, invehi, *anfahren*); VII, 421.; IX, 381.; XVI, 863.; XVIII, 379.; Od. IX, 234. (ποτιδόρπιον, cf. μεταδόρπιον) 456. (ποτιφωνήεις, affabilis); XII, 433.; XIX, 58.

§. 27.

Ὑπό (ὑπαὶ Il II, 824.)

1) cum *Genitivo* conjunctae hujus praepositionis est significatio ut ubicunque primaria: *unter*, Il. I. 501.; III, 372.; IV, 106.: V, 796.; VIII, 543.; Od. IV, 39. (*unten los*, *weg von*; ex cujus loci ratione interpretandi Il. XVII, 235. 645.;

XIX, 73.; XXI, 56, 553. *Motum* indicat Od. IX, 375.; XI, 52. Deinde est: *unter dem Einflusse* (*Beihilfe*, auxilio, beneficio, *durch*, *wegen*, *vor*), Il. XVIII, 492.; Od. XIX, 48. 114.; XXIII, 290.; Il. X, 376.; XI, 119.; XII, 74.; XVI, 277.; XXIII, 86.; Od. VII, 263.; X, 78. Eodem modo interpretandam esse hanc praepositionem arbitror, additam verbis neutris, quae inde in verba transitiva cum significatione passiva transformari perperam volunt: Il. I, 242.; II, 268.; III, 61.; IV, 276.; V, 92.; VI, 73.; XIII, 153. 334. 796.; XVII, 319. 616.; Od. XII, 406. Etenim ne unum quidem locum hucusque reperi, quo haec praepositio Genitivum regens verbi cujusdam passivae formae addita sit et ex posteriorum more pro *ab*, *von* esse dici possit; nam Il. XII, 462. διέτμαγεν κ. τ. λ. est quoque: *unter dem Einfluss*, *Andrang*, ut ὑφ' ὁρμῆς.

2) cum *Dativo* est quoque: *unter*: Il. II, 307. 374 (cf. III, 352.; XII, 250.) 714. 866. (cf. XVIII, 11.); VI, 159. 171.; VIII, 402 (cl. XVIII, 244.); XVII, 404.; Od. VII. 68. ὑπ' ἀνδράσιν, viris subjectae. *Motum* indicat Il. II, 44.; V, 693.; Od. III, 478. (c. 476.). Deinde est, ut supra: *unter dem Einflusse*, Il. V, 699.; XXIII, 215.; Od. XIII, 82.; ideoque additur verbis neutris: Il. V, 93. 231.; VI, 453.; VII, 129.; XV, 513 (cl. Od. XII, 351.); XVII, 758. Perpaucis tamen locis et passivae verborum transitivorum formae additur, significans simpliciter ut videtur: *a*, *von*: Il. V, 555. 646.; XV, 637.

3) cum *Accusativo* idem significat cum *motu*: *unter* (*nach*, *gen*), Il. II, 216.; IV, 279. 407.; V, 731.; XVIII, 281.; Od. IV, 146.; additurque etiam verbis quae *quietis* significationem requirere videntur, ex recentiorum quidem linguarum indole: Il. II, 603. 824.; V, 267.; XIII, 652.; XIX. 259: Od. II, 181.; XV, 349. Quarum significationum facillimam conjunctionem praebent: Il. XXII, 307.; Od. XX, 278.; XXII, 362. De *tempore* est, ut latinum *sub*: *gegen*, *kurz vor*, Il. XXII, 102. Latiori sensu: *während*, Il. XVI, 202.

In *compositione* est: *unter*, Il. I, 148. 401. 434.; IV, 423. (*von unten auf*); XXI, 68. (*gebückt hinlaufen*, *unterlaufen*); Od. IX, 463.; XV, 330.; XX, 53. (alio sensu additur Accusativus); *zwischen*: Il. I, 292.; XVIII, 570.; XIX, 80.; *zurück*: Il. I, 294. 406.; II, 154. 310.; V, 885.; VI, 367. 501.; XIII, 395.; *heimlich*, *nach und nach*: Il. III, 34.; IV, 465.; V, 502.; Od. VII, 126.

Superest, ut loca indicem nonnulla, et ea, quibus praepositiones *adverbialiter* positae, et, quibus compositione *duplici* vel *triplici* invicem conjunctae sunt. Illud est, suppresso aut casu aut verbo debito: Il. I, 611.; II, 279. 446. 477.; III, 268.; IV, 46.; V, 705. 740.; IX, 53. 361.; Od. X, 94. — De multiplici praepositionum compositione satis erit, haec exempla proposuisse: Il. II, 85. (*standen auch auf*) 305.; V, 318.; VIII, 291. 348.; IX, 7.; X, 198.; XII, 213.; XIII, 352.; XIV, 219.; XV, 700.; XVI, 188.; Od. II, 400.; VI, 87 sq.; VIII, 475.

I. CONSPECTUS

insigniorum locorum Homericorum, quae in hac dissertatione illustrantur.

A. *Iliadis.*

II. INDEX

RERUM ET VERBORUM NOTABILIORUM,

quae in hac diſſertatione obiter tractantur.

Verborum constructiones: